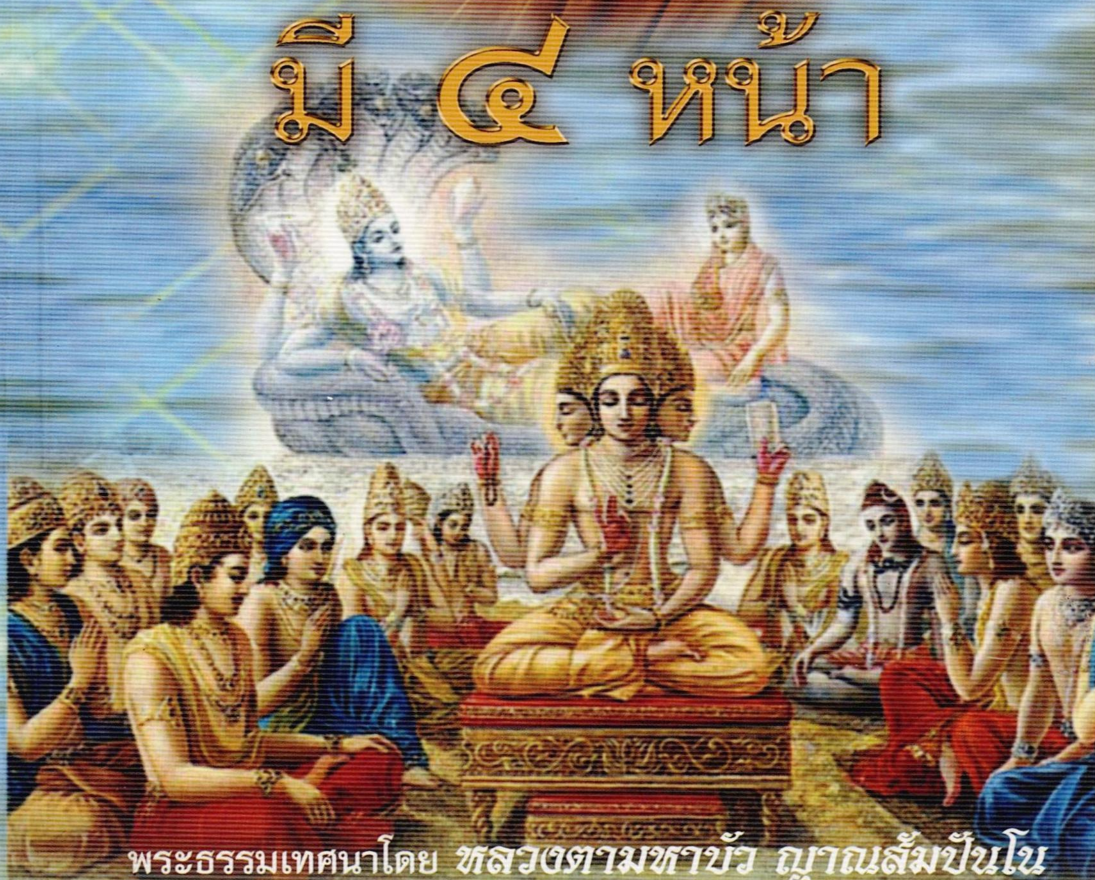
ท้าวมหาพรหม มี ๔ หน้า

พระธรรมเทศนาโดย **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน**

ท้าวมหาพรหมมี ๔ หน้า

ยายกั้ง แกอยู่หนองผือ แกรู้เรื่องใจของพระ ของใครๆ
แกรู้หมดไม่ใช่เล่นนะ อาจหาญมากทีเดียว
พวกเทวบุตรเทวดาแกรู้แกเห็น แกไปถามพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา
ถึงเรื่องพวกทวยเทพทั้งหลายที่หลั่งไหลมาหนองผือ ประเภทนั้นๆ
เป็นยังไง ถามท่าน ท่านก็ตอบย่อๆ ไม่ตอบมาก
แต่ท่านไม่ปฏิเสธนะ ท้าวมหาพรหมก็ลงมามีถึง ๔ หน้านะ
มองไปทางนี้ก็เป็นหน้า ทางนี้ก็เป็นหน้า
เหลืองอร่ามเลยว่างั้น แกเห็น
ท่านบอกว่าเป็นท้าวมหาพรหม นี่ละแกรู้

พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

ท้าวมหาพรหม มี ๔ หน้า

ท้าวมหาพรหมมี ๔ หน้า

พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มิถุนายน ๒๕๕๒

ISBN : 978-611-7174-10-0

จำนวนพิมพ์ : ๘,๔๐๐ เล่ม

คณะผู้จัดพิมพ์ : คุณเรวดี ผลวัฒนสุข
และคณะเรือบุญปากน้ำ
ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด
๔๙ หมู่ ๑ ถนนเลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ ซ. เพชรเกษม ๖๙
แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๔๔-๓๓๕๑-๙ แฟกซ์ : ๐-๒๔๔๔-๐๐๗๘

คำนำ

ขอนอบน้อมแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ขอนอบน้อมแด่พระสัทธรรม อันเป็นธรรมนำหมู่สัตว์ให้ข้ามพ้นจากวัฏสงสาร

ขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นเนื้อนาบุญอันยิ่งใหญ่

ขอนอบน้อมแด่ องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ ผู้สืบพระศาสนาจำเดิมแต่พุทธกาลเป็นลำดับมา

สืบเนื่องมาจากที่ คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร วัดอโศการาม และคณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ ได้จัดงานทอดกฐินสามัคคี ขึ้นที่วัดป่าภูริทัตตถิราวาส บ้านหนองผือ ตำบลนาใน จังหวัดสกลนคร ในวันที่ ๑๐ พ.ย. ๒๕๕๐ ที่ผ่านมา เพื่อเป็นการน้อมกตัญญูกตเวทิตาคุณ เนื่องในวันครบรอบมรณภาพ ๕๘ ปี พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ พระปรมาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ

ในวาระเดียวกัน ได้กราบอาราธนานิมนต์ พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี มารับผ้าป่าสงเคราะห์โลก โดยคณะศรัทธาสาธุชนพร้อมใจ กันกราบถวายทองคำ เพื่อนำเข้าคลังหลวง ไว้ค้ำจุนเศรษฐกิจของชาติ

น้ำหนัก ๑ กิโลกรัม ๕๙ บาท ๕๕ สตางค์ และถวายผ้าป่าสงเคราะห์โลก เพื่อนำปัจจัยไปใช้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสาธาระณชนโดยทั่วไปเป็นจำนวน ๒,๑๘๖,๔๑๔ บาท ดอลลาร์ ๓๕๘ เหรียญสหรัฐ โดยในวันนั้น พระหลวงตามีเมตตาพักค้างคืนที่วัดด้วย ยังความปลาบปลื้มใจแก่เหล่าศิษยานุศิษย์เป็นล้นพ้น

ในวันที่ ๙ พ.ย. ๒๕๕๐ ก่อนหน้างานทอดกฐินสามัคคีและงานผ้าป่าสงเคราะห์โลกนั้น คณะเรือบุญปากน้ำศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร วัดอโศการาม ได้เข้ากราบถวายปัจจัยไทยทานแด่ พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ณ วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ท่านได้เทศน์ ถึงเรื่องคุณยายกั้งซึ่งเป็นแม่ชีปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อยู่ที่บ้านหนองผือ จังหวัดสกลนคร ภาวนาอยู่ที่บ้าน เห็นพวกเทพทั้งหลายเหาะมาแล้วก็มีหัวหน้าแปลกๆ เหลืองอร่ามหมดทั้งตัว มองไปที่ไหนมีแต่หน้า มองทางนี้ก็หน้า มองทางนั้นก็หน้า หันไปทางไหนมีแต่หน้า เป็นอะไรแปลกเขาเหลือเกิน มาถามพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านตอบสั้นๆ ว่า นั่นละท้าวมหาพรหมท่านมี ๔ หน้ามากราบหลวงปู่มั่นเรา

คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร วัดอโศการามและคณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ รับฟังพระธรรม เทศนากัณฑ์นี้แล้วรู้สึกอัศจรรย์ใจ จึงได้นำมาจัดพิมพ์เป็นหนังสือรวมกับพระธรรม

เทศนากัณฑ์อื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพรหมโลก ชื่อ **"ท้าวมหาพรหม มี ๔ หน้า"**

ในการทำหนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สาธุชนผู้ใฝ่ใจในธรรมจะได้ค้นคว้า ศึกษาปฏิบัติสืบต่อไป ผู้ที่ยังไม่รู้ก็จะได้รู้ ผู้ที่รู้แล้ว ก็จะได้รู้เพิ่มขึ้น ผู้ที่ยังสงสัย จะได้บรรเทาความสงสัยเสียได้ ความคิดเห็นเกิดเป็นสัมมาทิฐิ เมื่ออ่านให้ถึงใจ จะเกิดความสว่างไสวแจ่มใสเบิกบาน ยังจิตให้ผ่องใส ประดุจได้ดื่มโอชารสแห่งธรรม อันเป็นรสประเสริฐยิ่งกว่ารสอื่นใด

ด้วยมีเวลาอันกระชั้นชิด ในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ อาจจะมีความบกพร่องอยู่บ้าง จึงขออภัยจากท่านผู้รู้ ในที่นี้ด้วย พร้อมทั้งขอขอบคุณในการขวนขวายประสานงานจากคณะศิษยานุศิษย์ จนหนังสือสำเร็จลุล่วงด้วยดี หากแม้มีข้อผิดพลาดใดๆ ขอพระรัตนตรัย โปรดงดโทษล่วงเกินอันนั้น เพื่อความสำรวมระมัดระวังในกาลต่อไป

โดยเจตนาอันเป็นกุศลนี้ ขอผลานิสงส์ผลบุญ ที่คณะศิษยานุศิษย์ได้กระทำ จงดลบันดาลอุดหนุนค้ำจุน ให้เจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ธนสารสมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ บรรลุถึงสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

คณะเรือบุญปากน้ำ

ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร วัดอโศการาม

สารบัญ

พรหมโลก

พรหมโลก คือโลกเบื้องสูงอันเป็นที่อยู่ของรูปพรหม (พรหมที่มีรูป) ๑๖ ชั้น และ อรูปพรหม (พรหมที่ไม่มีรูป) ๔ ชั้น รวมเป็นทั้งหมด ๒๐ ชั้น เกิดจากผู้นั่งสมาธิเข้าฌาน คือ ปฐมฌานภูมิ ๓ ทุติยฌานภูมิ ๓ ตติยฌานภูมิ ๓ (ภูมิมี ๓ อย่าง คือ สามัญ ปานกลาง และประณีต) พรหมภูมิตั้งแต่ชั้นที่ ๑๐ จนถึง ๒๐ แต่ละชั้นห่างกันประมาณห้าล้านห้าแสนสี่พันโยชน์

พรหมชั้นที่ ๑ พรหมปาริสัชชาภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่ แห่งพระพรหม ผู้เป็นบริษัทท้าวมหาพรหม พระพรหมอายุ ๒๑ อันตรกัป บุพกรรมอันนี้ คือ อานิสงส์ผู้เจริญสมถะภาวนาจนสำเร็จเป็นปฐมฌานได้อย่างสามัญ

พรหมชั้นที่ ๒ พรหมปุโรหิตาภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมทั้งหลายผู้ทรงฐานะอันประเสริฐ คือเป็นปุโรหิตของท่านมหาพรหม อายุ ๓๒ อันตรกัป ผลบุญเกิดจากผู้เจริญสมถะภาวนาสำเร็จได้ปฐมฌานอย่างปานกลาง

พรหมชั้นที่ ๓ มหาพรหมาภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย อายุของพระพรหมนั้น ๑ มหากัป ผลมาจากผู้เจริญสมถะภาวนาจนสำเร็จปฐมฌานได้อย่างประณีต

พรหมชั้นที่ ๔ ปริตตาภาภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่แห่งท่านพระพรหมทั้งหลาย ผู้มีรัศมีน้อยกว่าพระพรหมที่มีศักดิ์ดาสูงกว่าตน พระพรหมชั้นนี้อายุ ๒ มหากัป ผลที่เป็นผู้มาอุบัติบังเกิดในชั้นนี้ได้ต้องสำเร็จทุติยฌานได้อย่างสามัญ

พรหมชั้นที่ ๕ อัปปมาณาภาภูมิ ภูมิชั้นอันเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมทั้งหลาย ผู้มีรัศมีรุ่งเรืองมากมายมหาศาลหาประมาณไม่ได้ อายุพระพรหมชั้นนี้ ๔ มหากัป

ผลอานิสงส์เจริญสมถะภาวนาสำเร็จทุติยฌานได้อย่างปานกลาง

พรหมชั้นที่ ๖ อาภัสสราภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมทั้งหลาย ผู้มีพระกายรุ่งเรืองแห่งรัศมีนานาประการ พระพรหมชั้นนี้อายุ ๘ มหากัป ผลก็มาจากนั่งสมาธิภาวนา เจริญสมถะภาวนาสำเร็จทุติยฌานได้อย่างประณีต

พรหมชั้นที่ ๗ ปริตตสุภาภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมทั้งหลาย ผู้มีความสง่าสดสวยด้วยรัศมีเป็นอย่างน้อย อายุพรหมชั้นนี้ ๑๖ มหากัป ผลแห่งการเจริญสมถะภาวนาสำเร็จในตติยฌานอย่างสามัญ ฉะนั้นผลานิสงส์การฝึกสมาธิ จึงมีอานิสงส์มากมายมหาศาล

พรหมชั้นที่ ๘ อัปปมาณสุภาภูมิ เป็นที่อยู่ของพระมหาพรหมทั้งหลาย ผู้มีความสวยงามแห่งรัศมีมากมายไม่มีประมาณ ไม่มีสิ้นสุด พระพรหมชั้นนี้มีอายุ ๓๒ มหากัป ผลานิสงส์ คือ เป็นผู้ได้สำเร็จตติยฌานอย่างปานกลาง ฉะนั้นอานิสงส์การนั่งสมาธิจึงเป็นที่เลอเลิศประเสริฐ

พรหมชั้นที่ ๙ สุภกิณหาภูมิ เป็นภูมิอันเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมทั้งหลาย ผู้มีความสง่างามแห่งรัศมีที่ออก

สลับปะปนอยู่ในรัศมีทั้งหลายทั้งปวง รัศมีเหล่านี้มีอยู่ตลอดรอบศีรษะ รูป ผม ทั้งหลาย อายุของพระพรหมชั้นนี้ ๖๔ มหากัป ฉะนั้นรัศมีที่เลอเลิศอันนี้เกิดจากผลานิงส์การสำเร็จตติยฌานได้อย่างประณีต

พรหมชั้นที่ ๑๐ เวหัปผลาภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมทั้งหลาย ผู้ได้รับผลแห่งฌานกุศลอย่างไพบูลย์ พรหมชั้นนี้มีอายุกาล ๕๐๐ มหากัป เป็นผู้เจริญฌานสำเร็จการเจริญสมถะภาวนาขั้นจตุตถฌาน

พรหมชั้นที่ ๑๑ อสัญญสัตตาภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมทั้งหลายผู้ไม่มีสัญญา เรียกว่า พรหมลูกฟัก อายุแห่งพรหมชั้นนี้ ๕๐๐ มหากัป ผลานิสงส์จากการเจริญภาวนาสำเร็จจตุตถฌานและเป็นผู้มีสัญญาวิราคะภาวนา

พรหมชั้นที่ ๑๒ อวิหาสุทธาวาสภูมิ ภูมิเป็นที่อยู่อันบริสุทธิ์แห่งพระอนาคามี อริยบุคคลทั้งหลาย ผู้ไม่เสื่อมคลายในสมบัติของตน พระพรหมอนาคามี มีอายุ ๑,๐๐๐ มหากัป ผลการเจริญสมถะภาวนาได้จตุตถฌานและเจริญวิปัสสนาภาวนาจนสำเร็จเป็นพระอนาคามีอริยบุคคล โดยมีสัทธินทรีย์แก่กล้า ฉะนั้นผู้เจริญสมถะภาวนาวิปัสสนาภาวนา จึงเป็นการชำระยกฐานะจิตใจให้เจริญมากขึ้นๆ

พรหมชั้นที่ ๑๓ อตัปปาสุทธาวาสภูมิ ภูมิอันเป็นที่อยู่อันบริสุทธิ์แห่งพระอนาคามีอริยบุคคลทั้งหลาย ผู้ไม่มีความเดือดร้อน พระพรหมอนาคามี มีอายุกาลของอายุ ๒,๐๐๐ มหากัป ผู้เจริญสมถะภาวนาได้จตุตถฌาน และเจริญวิปัสสนาภาวนาจนสำเร็จเป็นพระอนาคามีอริยบุคคล โดยอาศัยวิริยินทรีย์แก่กล้า

พรหมชั้น ที่ ๑๔ สุทัสสาสุทธาวาสภูมิ ภูมิที่เป็นที่อยู่อันบริสุทธิ์แห่งพระอนาคามีอริยบุคคลทั้งหลาย ผู้มีความเห็นอย่างแจ่มแจ้ง พระพรหมอนาคามี มีอายุยืนยาวนาน ๔,๐๐๐ มหากัป ฉะนั้นผลการสำเร็จจากสมถะภาวนาได้จตุตถฌาน และเจริญวิปัสสนาภาวนาจนสำเร็จเป็นพระอนาคามีอริยบุคคลโดยมีสตินทรีย์แก่กล้า

พรหมชั้นที่ ๑๕ สุทัสสีสุทธาวาสภูมิ ภูมิเป็นที่อยู่อันบริสุทธิ์แห่งพระอนาคามีอริยบุคคลทั้งหลาย ผู้มีความเห็นอย่างแจ่มแจ้งแจ่มใสมากกว่าพระพรหมอนาคามี มีอายุกาลถึง ๘,๐๐๐ มหากัป ผลานิสงส์ผู้เจริญสมถะภาวนาได้จตุตถฌาน และเจริญวิปัสสนาภาวนาสำเร็จเป็นพระอนาคามีอริยบุคคลโดยมีสมาธินทรีย์แก่กล้า

พรหมชั้นที่ ๑๖ อกนิฏฐสุทธาวาสภูมิ พรหมชั้นนี้เป็นภูมิที่อยู่อันบริสุทธิ์แห่งพระอนาคามีอริยบุคคล

ทั้งหลาย ผู้ทรงคุณวิเศษโดยไม่มีความเป็นรองกัน พระพรหมพระอนาคามีชั้นนี้มีอายุ ๑๖,๐๐๐ มหากัป ผู้เจริญสมถะภาวนาได้จตุตถฌาน และเจริญวิปัสสนาภาวนาจนสำเร็จเป็นพระอนาคามีอริยบุคคล โดยมีปัญญินทรีย์แก่กล้า ฉะนั้นภพภูมิที่เจริญสมถะภาวนาจึงเป็นที่น่าอัศจรรย์

พรหมชั้นที่ ๑๗ อากาสานัญจายตนภูมิ ภูมิเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมผู้วิเศษ เกิดจากฌานที่อาศัยอากาศบัญญัติ ซึ่งไม่มีที่สุดเป็นอารมณ์ อรูปพรหมอายุ ๒๐,๐๐๐ มหากัป โยคี ฤาษี สำเร็จอากาสานัญจายตนฌาน จึงได้มาอุบัติขึ้นในพรหมชั้นที่ ๑๗ นี้

พรหมชั้นที่ ๑๘ วิญญานัญจายตนภูมิ เป็นภูมิที่อยู่แห่งพระพรหมผู้วิเศษ ผู้เกิดจากฌานที่อาศัยวิญญานอันไม่มีที่สิ้นสุดเป็นอารมณ์ อรูปพรหมอายุ ๔๐,๐๐๐ มหากัป ผลก็คือเจ้าพวกโยคี ฤาษีผู้ภาวนา อากาสนัญจายตนฌาน สำเร็จวิญญานัญจายตนฌานด้วยความบริสุทธิ์

พรหมชั้นที่ ๑๙ อากิญจัญญายตนภูมิ ภูมิเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมที่วิเศษ ผู้เกิดจากฌานที่อาศัย "นัตถิภาวนาบัญญัติ" เป็นอารมณ์ อรูปพรหมอายุ ๖๐,๐๐๐ มหากัป ผลการฝึกภาวนาของพวกฤาษีชีไพรได้วิญญานัญจายตนฌาน และสำเร็จอากิญจัญญายตนฌาน

พรหมชั้นที่ ๒๐ เนวสัญญานาสัญญายตนภูมิ

ภูมิเป็นที่อยู่แห่งพระพรหมผู้วิเศษ ผู้เกิดจากฌานที่อาศัยความประณีตเป็นอย่างยิ่ง มีสัญญาก็ไม่ใช่ ไม่มีสัญญาก็ไม่ใช่ อายุอรูปพรหมชั้นนี้มีมากถึง ๘๔,๐๐๐ มหากัป โยคีฤาษี ผู้ได้อากิญจัญญายตนฌาน และสำเร็จเนวสัญญานาสัญญายตนฌานจึงได้มาอุบัติขึ้นในพรหมชั้นที่ ๒๐ นี้

ข้อมูลจากหนังสือ **"ภพภูมิ"**
โดยท่านอาจารย์อุทัย สิริธโร

คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร วัดอโศการาม
และคณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ ได้จัดงานทอดกฐินสามัคคี
และผ้าป่าสงเคราะห์โลก ในวันที่ ๑๐ พ.ย. ๒๕๕๐ ที่ผ่านมา
เพื่อเป็นการน้อมกตัญญูกตเวทิตาคุณ เนื่องในวันครบรอบ
มรณภาพ ๕๘ ปี **พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ** พระปรมาจารย์ใหญ่
ฝ่ายวิปัสสนาธุระ ขึ้นที่วัดป่าภูริทัตตถิราวาส บ้านหนองผือ
ตำบลนาใน จังหวัดสกลนคร

หนองผือถอนผือไว้ ทอสาด
ผือเฉกทิพย์อาสน์ ลาดไว้
นาบุญสงบสะอาด แลสว่าง
ในแก่นแก้วแก่นไท้
แวดด้วยนาบุญ

ท้าวมหาพรหมมี ๔ หน้า

กุฏิท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต สร้างในปี พ.ศ. ๒๔๘๙
ที่วัดหนองผือนาใน อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร

(พรุ่งนี้หลวงตาไปวัดหนองผือนาใน แล้วค้างคืนหนึ่ง) เอ๊ เหตุผลกลไกอะไรก็ไม่รู้นะ แต่เราเชื่อที่ว่าเรารับแล้ว ถึงจำเหตุผลกลไกอะไรๆ ไม่ได้ก็ตาม ถ้าว่าเรารับแล้วก็เชื่อตรงนั้น คือไม่ได้ทำอะไรสุ่มสี่สุ่มห้านะ พิจารณาเรียบร้อยแล้วลงปั๊บ ทีนี้จำได้ไม่ได้ก็ตามลงจุดนี้แน่นอนตายตัว คือรับก็ดีไม่รับก็ดีเรามีเหตุผลทุกอย่าง เราไม่ได้ทำสุ่มสี่สุ่มห้านะ เราเชื่อในคำว่ารับหรือไม่รับ ไม่รับก็มีเหตุผลอย่างหนึ่ง ถ้ารับก็มีเหตุผลอย่างหนึ่ง นี่วัดหนองผือ

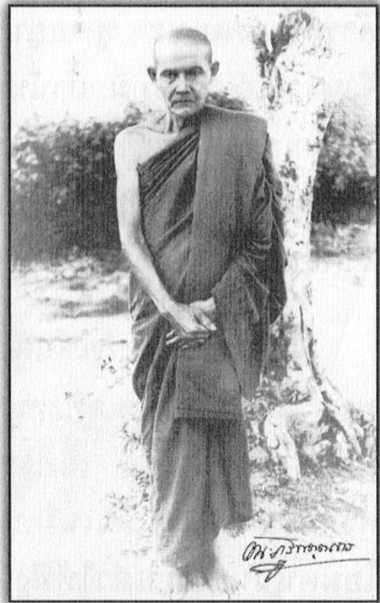

ว่ารับแล้วเราก็เชื่อ จำไม่ได้ก็ตาม เชื่อ ดูว่าจะค้างคืนเหรอ (เจ้าค่ะ) อย่างว่านี่ละที่ว่าค้างคืนหนึ่งไม่ได้วินิจฉัยอะไรมาก ลงเลยสำเร็จรูปแล้วว่าค้างคืน ลงใจแล้วว่าค้างคืนก็บอกว่าค้างคืน มีเหตุผลลงในนั้นหมดแล้ว ถ้าว่าไม่ค้างก็มีเหตุผลแล้ว เราไม่ได้ทำสุ่มสี่สุ่มห้านะ

พี่น้องชาวหนองผือเรามีคุณ เราไม่ได้ลืมบุญลืมคุณนะ ท่านเหล่านี้ละบ้านหนองผือ มีคุณมากต่อพระทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งคือวงกรรมฐาน นั้นเป็นจุดใหญ่ คือพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านพักอยู่ที่นั่นหลายปี พระหลั่งไหลเข้าไปๆ หนองผือจึงเป็นจุดสำคัญ สำคัญอยู่นะ เลี้ยงพระได้หมด นี่ละเราเห็นคุณตรงนั้นนะ ไม่มีตลาดตเลพอจะไปหาจับจ่ายซื้อนั่นซื้อนี่มาเลี้ยงพระ ขวนขวายหาด้วยกำลังตัวเองมา มีอะไรๆ ก็ขวนขวายเต็มกำลังมาเลี้ยงพระ เป็นจุดสำคัญอยู่ พระหลั่งไหลเข้าๆ ตลอด นี่ละบ้านหนองผือมีคุณมากต่อพระทั้งหลาย วงกรรมฐาน เพราะฉะนั้นเราจึงได้ย้อนกลับมาจำพรรษาที่หนองผืออีก

ปีพ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพแล้ว เราก็ไปเที่ยวทางอำเภอวาริชภูมิ ตัดสินใจลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์มาพักที่วัดสุทธาวาสสองคืน ออกจากนั้นจะไปจำพรรษาที่ถ้ำอะไรลืมแล้วแหละ เราเคยไปพักถ้ำนี้นะ คือทราบไว้แล้วทุกอย่าง ตัดสินใจจะไปจำพรรษาที่นั่น ที่ถ้ำอะไรอำเภอ

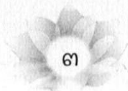
มี ๔ หน้า

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

วาริชภูมิ เราไปอยู่ได้ ๒-๓ คืน ก็มีโยมคนหนึ่งอยู่บ้านหนองกุง ด้านวาริชภูมิไปหาบ้านตาดภูวง อยู่ย่านกลางเขา ไปวัดหนองผือบ่อยๆ โยมคนนี้ ไปมาเสมอ ทีนี้พอเขาทราบว่าเราไปอยู่ที่ถ้ำที่ว่านี่ละ ที่จะจำพรรษา เขาขึ้นไปหา เขาไปเล่าสภาพของบ้านหนองผือให้ฟัง เราเลยไม่พูดสักคำ เดียวนะ แปลกอยู่ ฟังแกพูดตลอด ไม่เคยตอบ ไม่เคยถาม มันถึงใจ

เขาว่าดูสภาพหนองผือเหมือนบ้านร้างวัดร้าง แต่ก่อนพระเหลืองอร่ามๆประชาชนญาติโยมยิ้มแย้มแจ่มใส ทำบุญใส่บาตร เหมือนแดนสวรรค์อยู่ในบ้านหนองผือ แต่เวลานี้วัดหนองผือมันจะกลายเป็นวัดร้าง บ้านหนองผือก็กลายเป็นบ้านร้างไป ซบเซาหมดเลยว่างั้น เราฟังพูดไม่ออกเลยนะ ไม่ตอบแกสักคำเดียว แกเป็นคนเล่า แกก็เล่าตามประสาของแก แกหารู้ไม่ว่าเราคิดยังไงกับ

คำพูดของแกนะ พูดอยู่บนถ้ำนั้นละ เราตัดสินใจจะจำพรรษาที่วาริชภูมิ ถ้ำนั่นละ แล้วก็ลงมาได้นะ ตื่นเช้ามาเรา ท่านเพ็งก็ไปด้วย ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์มาพักวัดสุทธาวาสสองคืน ก็ไปวาริชภูมิ ก็ไปแวะอยู่ ๒-๓ คืน จากนั้นก็โดดลงจากวาริชภูมิเข้ามาหนองผือ

เพราะเห็นบุญเห็นคุณพี่น้องชาวหนองผือเราเลี้ยงพระ ไม่มีตลาดลาดเลที่ไหน อุตส่าห์พยายามหาด้วยกำลังปลีแข้งของตัวเอง เลี้ยงพระได้หมด ทีนี้เวลาพ่อแม่ครูจารย์จากไปแล้วเหมือนหนึ่งว่าวัดร้างไม่มีพระเลย โยมคนนั้นแกมาเล่าให้ฟัง เราก็นิ่งไม่ตอบคำไหนเลย พอตื่นเช้ามาก็พาท่านเพ็งละ ไป เพ็งเตรียมตัว ไปไหนท่านว่างั้น ไปจำพรรษาหนองผือ เราเลยเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง เมื่อวานนี้โยมคนนี้แกมาพูดให้ฟังได้ยินไหมล่ะ ได้ยิน ก็นั่นแหละเรื่องราวมันละ ก็เลยไปจำพรรษา ไปถึงบ้านหนองผือขึ้น ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำก็รวมเข้าพรรษาแหละ เราไปถึงขึ้น ๘ ค่ำ เท่านั้นละ

ไปถึงทีแรกไม่มีพระ มีหลวงตาอยู่ ๒ องค์ อยู่หนองผือ พอเราไปถึงหนองผือเท่านั้นละ วันขึ้น ๘ ค่ำ ถึง ๑๔-๑๕ ค่ำ พระเต็มหมดเลย หลั่งไหลเข้าไป พระตั้ง ๒๖ องค์ เรียกว่าหนาหน้าหนาตา พอๆ กันกับพ่อแม่ครูจารย์ยังอยู่ ท่านไม่รับมาก รับขนาดนั้น แต่อยู่รอบๆ

มี ๔ หน้า

บริเวณวัดป่าหนองผือ อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร

มีเยอะ สำหรับหนองผือรับแค่นั้น พอดีเราไปปีนั้นก็ ๒๖ องค์ ไปถึงวันขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๘ จะเข้าพรรษา วัน ๑๕ ค่ำ ประชุมเข้าพรรษา มันก็รวดเร็วนะ ออกไปทางพรรณา มาหนองผือ หลั่งไหลเข้าไป พระอยู่นั่นตั้ง ๒๖ องค์ ของง่ายเมื่อไร ก็อุ่นหนาฝาคั่ง

พอพูดเรื่องนี้ก็ เอา มันเป็นสิ่งที่จะพูดได้ แกก็พูดออกมาจากความจริงของแก แกก็พูดได้ ผู้ฟังก็ฟังได้ ทำไมเราฟังมา พูดไม่ได้มีอย่างเหรอ ที่ว่ายาย เขาเรียกว่ายายกั้ง แกอยู่หนองผือ แกรู้เรื่องใจของพระ ของใครๆ แกรู้หมด ไม่ใช่เล่นนะ อาจหาญมากทีเดียว พวกเทวบุตรเทวดาแกรู้ แกเห็น แกไปถามพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา อยู่ที่โรงฉัน

คือแกจะไปตอนเช้า พอพระเริ่มฉันจังหัน แกก็ไปละ พอพระฉันเสร็จ แกไปนั่งอยู่ข้างล่าง พอพระฉันเสร็จแล้ว แกก็ขึ้นไปที่โรงฉันนั่นแหละ ขึ้นไปคุยธรรมะกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น พระนี่ โหย รีบล้างบาตรๆ คอยฟังคำพูดของแก เพราะแกพูดอาจหาญตามหลักความจริงเลย แกไม่สะทกสะท้าน

พูดถึงเรื่องพวกทวยเทพทั้งหลายที่หลั่งไหลมาหนองผือ นั่นฟังซิน่ะ ประเภทนั้น ๆ เป็นยังไง ถามท่าน ท่านก็ตอบย่อ ๆ ไม่ตอบมาก แต่ท่านไม่ปฏิเสธนะ ท้าวมหาพรหมก็ลงมามีถึง ๔ หน้านะ มองไปทางนี้ก็เป็นหน้า ทางนี้ก็เป็นหน้า เหลืองอร่ามเลยว่างั้น ถามแกเห็นพ่อแม่ครูจารย์ท่านไม่เคยพูด นั่นเป็นใคร ถาม ท่านบอกว่าท้าวมหาพรหม ท่านตอบย่อ ๆ เท่านั้น ไม่ตอบมาก แต่ท่านไม่ปฏิเสธ นี่ละแกรู้

เวลาพวกทวยเทพทั้งหลายมากราบพ่อแม่ครูจารย์เรา หนองผือ หลั่งไหลมา เขามาทิศทางพระไม่อยู่นะ พวกทวยเทพทั้งหลาย เขาเคารพพระมากอยู่ คือเขาจะมาทางด้านไม่มีพระ ถ้าพระมากทางด้านไหน เขาจะไม่มาทางด้านนั้น เขาไม่มาสุ่มสี่สุ่มห้านะ พ่อแม่ครูจารย์เล่ากับโยมพูดมันเข้ากันได้ ท่านบอกว่าทางด้านนี้พวกเทพมา ท่านพูดก่อนแล้วแหละ พ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านพูดก่อนแล้ว

พวกเทพเคารพพระนะ ไม่ได้มาสุ่มสี่สุ่มห้า ทางด้านนี้ว่างๆ ทางพระด้านนี้ว่าง พวกเทพทั้งหลายมาด้านนี้ว่างั้น ท่านบอกอย่างนั้น ใครอย่าไปทำสุ่มสี่สุ่มห้าแถวนั้นนะ นอนก็เหมือนกันหลับครอกๆ แครกๆ ให้พวกเทพเขามาปลงธรรมสังเวชไม่ได้นะท่านว่างี้นะ

ท้าวมหาพรหม มี ๔ หน้า

พ่อแม่ครูจารย์มั่นเราท่านพูด พูดก่อนโยมแล้วแหละ พวกเทพเขามาเขามาทางด้านนี้ พระไปหลับครอกๆ แครกๆ ให้เขาปลงธรรมสังเวชไม่ได้นะ ให้รักษามารยาท การหลับการนอนของพระให้มีระเบียบแถวนี้ ท่านสั่งไว้นะ ทางแถวของเทพมา อย่าให้พวกเทพทั้งหลายเขาปลงธรรมสังเวชพระ ความเป็นอยู่หลับนอนไม่เป็นท่าเป็นทางเขาปลงธรรมสังเวชนะท่านว่างี้ แล้วโยมคนนี้แกมาพูดก็แบบเดียวกันมาทางนี้ แน่ะ เห็นไหม

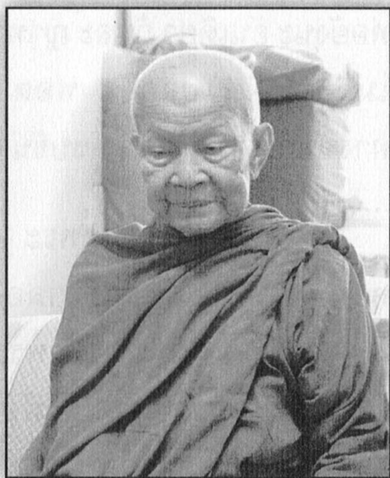
แกรู้จิตคนอื่น แกเห็นจริงๆ รู้จริงๆ ใครสะอาดผ่องใสขนาดไหนแกเห็น เวลาแกมาเล่านี้ คือแกนิสัยตรงไปตรงมา พูดไม่กลัวใคร เหมือนขวานผ่าซาก แกพูดอย่างนั้น

ละนิสัยของแก รู้ยังไงพูดอย่างนั้นเลย เวลาแกพูดน่าฟัง พระนี้รีบบาตรล้างอะไรค่อยมาแอบๆ ฟังอยู่ข้างหลังหอฉัน อยู่ข้างหลัง แกก็ขึ้นไปนั้น เล่ากับพ่อแม่ครูจารย์ พูดธรรมะที่แกรู้แกเห็นอะไรต่ออะไรแกพูดอย่างเปิดเผย นี่นะ แกเป็นคนตรงไปตรงมา พระก็สนุกฟัง ทีนี้พอพูดมาๆ พอพ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพแล้วก็ วัดนี้เป็นเหมือน วัดร้างนั่นละ นี่ละเราเลยกลับมาจากวาริชภูมิ ว่าจะไป จำพรรษาแล้วนะ กับท่านเพ็งสององค์ ถ้ำเราเคยไปอยู่แล้ว

พอไปถึงนั้นโยมนั้นแกมาเล่าให้ฟังเรื่องหนองผือ วัดหนองผือ บ้านหนองผือ เหมือนวัดร้างบ้านร้าง แกเล่า เราฟัง เราไม่พูดสักคำเดียวนะมันสะเทือนใจมาก บ้านหนองผือมีคุณมากทีเดียวต่อพระทั้งหลายที่มาที่นั่น แต่แล้วก็ทำให้ซบเซากันไปหมดทั้งบ้าน พระก็ไม่ค่อยมี มีหลวงตาอยู่สององค์ว่างั้น ก็เป็นคนบ้านนั้นละมาบวช ก็มีเท่านั้นแหละ ส่วนประชาชนนี้ซบเซามาก เหมือนบ้านร้าง เราสลดสังเวช นั่นละตั้งใจจะไปจำพรรษาที่ถ้ำแล้วนะ กลับมา ลงมาจำพรรษาหนองผือ

นี่แปลกๆ อันหนึ่ง ใครจะว่าคุยหรือไม่คุยก็ตาม เราเอาความจริงมาพูดตามที่แกเล่า เล่าอย่างอาจหาญ เสียด้วย พอเรากลับมาอยู่ที่นั่นด้วยความเห็นบุญเห็นคุณ ของชาวหนองผือ กลับมาจำพรรษาที่นั่น ยายกั้งคนนี้

มี ๔ หน้า

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

พูดแปลกๆ อยู่นะ หลานชายของแกชื่อพุฒเป็นผู้ส่งบาตรท่านตลอด ส่งบาตรพ่อแม่ครูจารย์ พอรับบาตรเสร็จแล้วแกก็รับบาตรท่าน จากมือท่านแล้วก็แกก็ไปส่งบาตร แล้วแกกลับบ้าน อย่างนี้เป็นประจำ ทีนี้เวลาเรากลับมาแล้ว แกกระซิบนะ พูดให้ฟังชัดเจน ธรรมะพูดไม่ได้มีเหรอ พูดตามหลักความจริงจะเสียไปไหน

พอเรากลับมาที่นั่น มันจวนเข้าพรรษา ขึ้น ๘ ค่ำแล้ว ๑๕ ค่ำก็ประชุมเข้าพรรษา เพราะเห็นพระไม่มีเราสงสารชาวหนองผือเลยกลับมา กลับมาจากวาริชภูมิ พอไปแล้วแกก็เอาหลานชายแกไปพูด ไอ้พุฒกูจะพูดให้มึงฟัง มึงฟังให้ดี กูพูดนี้มึงฟังนะ นี่วาสนาบ้านหนองผือของเรายังมีสืบต่อกันอยู่ ท่านมหาบัวก็มาจำพรรษาที่นี่ มึงให้รู้เสียนะ ญาท่านกับท่านมหาบัวนี้อันเดียวกัน พ่อตายพ่อยัง กระซิบไอ้หลานก็มาเล่าให้เราฟังอีกแหละ เอ้อ บ้าตัวนี้ ทางนั้นเขากระซิบหลานเขา หลานเขาก็มากระซิบเราอีก ว่าพ่อตาย

พ่อยังนะ อันเดียว กันละ ญาท่านกับท่านมหาบัวอันเดียวกัน ไม่มีอะไรผิดแปลกกัน พ่อตายพ่อยัง แล้วกระซิบทางนั้น ทางนั้นก็มากระซิบเรา ขบขันจะตายไป

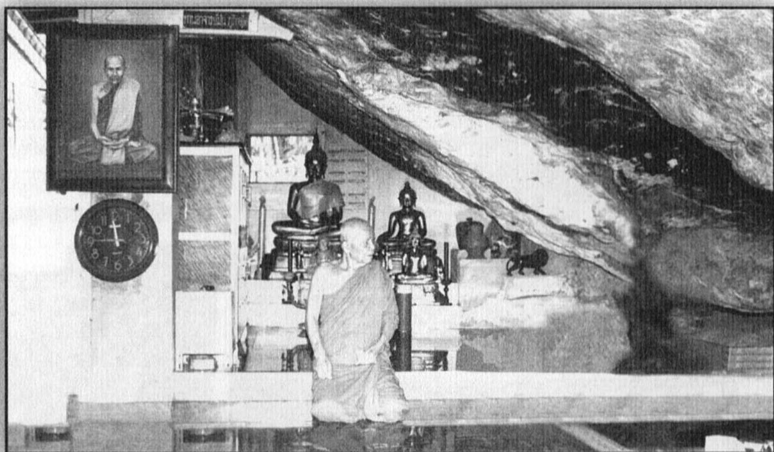
ปีนั้นจำพรรษาดูพระ ๒๖ องค์ เยอะนะวัดหนองผือ ตอนนั้นไปมีพระหลวงตาสององค์ เราไปขึ้น ๘ ค่ำ พอ ๑๔-๑๕ ค่ำก็เต็มหมดแล้วพระ ไปจากพรรณาเพราะทราบว่าเราไปจำพรรษาหนองผือหลั่งไหลเข้ามาเต็มหมดนะ ๒๖ องค์ ธรรมดาก็เหมือนกับพ่อแม่ครูจารย์ยังมีชีวิตอยู่ นี่เราพูดถึงบ้านหนองผือ ที่ยายคนนี้แกรู้พวกเทพพวกอะไรมารู้ เรื่องใจใครแกก็รู้ แกว่าบ้านหนองผือนี้ ในวงบ้านหนองผือนี้สว่างจ้าว่างั้นนะ แกว่า มองเข้าไปข้างในนี่สว่างจ้า คือจิตนักภาวนา จิตท่านผ่องใสนี่ เหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน สว่างจ้าหมดละหนองผือ พระกรรมฐาน

เห็นไหมการชำระจิต ท่านอยู่ในวัดหนองผือ เขามองออกจากบ้านเขาไปไปเห็น เขาว่า วัดหนองผือนี้สว่างจ้าไปหมดเลย นั่นเห็นไหม คือพระภาวนา จิตใจของท่านสว่างไสวตามขั้นตามภูมิของจิต แกก็เล่าได้ถูกต้องดีนะ นี่ละที่บ้านหนองผือ เราก็ไปจำพรรษาที่นั่นให้เขา เขาก็พอใจเพราะพระเณรมาก พอหลังจากนั้นเราก็ไปละที่นี่ ออกไปเลยละ พอให้เขาอบอุ่นพอสมควรแล้วเราก็ออกเดินทางไปทางนู้น ทางไหนลืมแล้ว

กุฏิท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต บ้านหนองผือ

ออกจากหนองผือแล้วไม่ทราบไปทางไหน ก็เลยไม่ได้กลับมาอีกนะหนองผือ จนกระทั่ง ๓๐ ปีจึงได้ย้อนกลับไปอีก บ้านหนองผือก็เป็นดงเป็นป่าธรรมชาติไปหมด ไม่ใช่ดงป่าของพระกรรมฐาน รกรุงรังเพราะไม่มีใครดูแลรักษา แต่ก่อนนี้ โห สวยงามมากวัดหนองผือ พูดเรื่องอะไรมันมาวัดหนองผือก็ไม่รู้นะ (วันที่ ๑๐ หลวงตาต้องไปค้างที่วัดหนองผือนาใน) นั่นซิค้างเพราะเหตุไรก็ไม่ทราบ วัดหนองผือนี้ก็ไปได้ความอัศจรรย์อยู่ที่นั่น โอ๋ พ่อแม่ครูจารย์ท่านรู้สึกท่านเมตตามากนะตื่นเต้น เพราะจิตมันเป็นแบบเดียวกัน พอจิตไปอยู่ที่นั่นเวลามันลงมันสว่าง

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ที่ถ้ำสาริกา จังหวัดนครนายก

นี้ครอบไปหมดเลย ก็ไปเล่าให้ท่านฟัง ท่านรู้สึกท่านตื่นเต้นมาก ท่านตื่นเต้นเมตตามาก ท่านก็เลยเล่าเรื่องที่ถ้ำสาริกาให้ฟัง จิตเป็นอย่างนั้นละ โห เป็นแบบเดียวกัน ท่านว่า ท่านไม่ได้บอกว่าผิดกันนะ เป็นแบบเดียวกัน เราก็เป็นได้หนเดียวเท่านั้นไม่ได้เป็นอีกละ อยู่ที่วัดหนองผือ วัดหนองผือนี้ไปอยู่หลายปีอยู่เราก็ดี ก็เพราะพ่อแม่ครูจารย์อยู่ที่นั่น เราจึงอยู่ที่นั่น

พรหมโลกมี นิพพานมี

วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ วันโกนอย่างนี้ เห็นพวกชาวพุทธเราเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล เรารู้สึกปลื้มปีติเป็นอย่างมาก มากยิ่งกว่าท่านทั้งหลายจะเอาเงินมาให้เราเป็นล้านๆ เงินก็เป็นกระดาษเฉยๆ มันเป็นบ้ากับไอ้หลังลายทุกวันนี้ พอสมมุติขึ้นว่าใบเท่านั้นบาทเท่านี้บาท ฟังเสียง โฉ ทั้งร้องทั้งครางกลัวไม่ได้ มันเป็นบ้า เรื่องศีลธรรมที่เป็นของเลิศเลอกว่าสิ่งเหล่านี้ เลิศเลอขนาดไหนมันไม่ได้เห็นมันไม่ได้สนใจ ชวนเข้าวัดเข้าวาเหมือนจะเอาไปฆ่านะ ชวนเข้าวัด ฟังซิ เหมือนจะเอาไปฆ่า หาที่หลบที่ซ่อนหลีกภัยใหญ่ คือภัยเข้าวัด ถ้าเข้าโรงลิเก สุรายาเมาเป็นบ้ากันแล้ว ไหลกันไปทั้งลูกทั้งแม่ทั้งพ่อ หมูหมาเป็ด

ไก่ไล่เข้าไปด้วยกันหมดเลย ให้ไปหมดครั้นไปสถานที่เช่นนั้น ถ้าจะไปวัดไปวานี้ โหย เหมือนจะจูงไปฆ่านั่นละ หรือเหมือนจูงหมาใส่ฝน เคยเห็นไหมจูงหมาใส่ฝน มันร้องแง็กๆ ไม่อยากตากฝน

ให้พากันคิดให้มากนะ เรื่องศีลเรื่องธรรม บุญกุศลนี้เลิศเลอสุดยอด ให้กิเลสตัวตระหนี่ถี่เหนียว ตัวเห็นแก่ตัวเห็นแก่ความโลภโลเลนี้เหยียบเอาๆ มันออกหน้าออกตามูตรคูถออกหน้าออกตาแทนทองคำทั้งแท่งคือธรรมเวลานี้ เราจวนจะตายแล้วรีบเร่งสอนพี่น้องทั้งหลาย มันจะตายทิ้งเปล่าๆ พวกนี้ก็จะตายทิ้งเปล่าๆ เราก็จะตายทิ้งเปล่าๆ ไม่ได้สอนเท่าที่ควร นี่อายุก็จวนแล้ว มารวมอยู่ที่ลมหายใจ ลมหายใจเป็นผู้พิพากษาตัดสินชีวิตของคนทุกคนๆ ใครจะใหญ่โตขนาดไหนก็โตเถอะ ไม่เหนือลมหายใจไปได้ พอลมหายใจขาดขาดสะบั้นไปตามๆ กันหมด

อย่าพากันเป็นบ้ากับโลกกับสงสารจนเกินไป เราพูดให้มันเด็ดๆ นี่น่ะ เพราะกิเลสมันเด็ดหัวสัตว์โลกนี้เด็ดมานานแล้ว มันคันฟันเหลือเกิน มองไปที่ไหนๆ มันขวางไปหมดๆ แม้ที่สุดคนเข้ามาในวัดนี่ก็เหมือนกัน มาเก้งๆ ก้างๆ เก๋อๆ ดูนั้นดูนี้ ชมนั้นชมนี้ ที่จะเข้าไปเพื่อศีลเพื่อธรรม เพื่อคติเครื่องเตือนใจในเวลามาวัดไม่ค่อยมี มันมักจะเลอะเทอะไปอย่างนี้ ให้พากันจำเอานะ

เราเกิดมาเจอพระพุทธศาสนานี้นับว่าวาสนาล้นพ้นแล้ว อย่าให้ผ่านไปเปล่าๆ เอาแต่กิเลสตัณหามาพอกหัว ตายไปก็จมลงในนรกๆ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ท่านทั้งหลายเห็นว่ายังไง ไอ้พวกตาบอดปฏิเสธกันทั้งนั้นว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี จอมปราชญ์ทั้งหลายพระพุทธเจ้าทุกพระองค์และสาวกทุกองค์ท่านยอมรับเทิดทูนสุดยอดเลยว่าเป็นความจริงล้วนๆ จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ว่าบาปมี มีจริงๆ บุญมี มีจริงๆ มีมาตั้งกัปตั้งกัลป์พร้อมพระพุทธเจ้าองค์ไหนๆ และก่อนหน้า พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ก็มาเห็นสิ่งเหล่านี้แหละ สิ่งเหล่านี้มีอยู่ก่อนแล้ว

บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี ฟังให้ดีนะ นี้มีแต่จอมปราชญ์สอนมา ไอ้ผู้ที่มาลบล้างจอมปราชญ์ก็คือตัวพวกเราๆ ท่านๆ นี้ละ ตาบอดๆ หูหนวกๆ นี้ละ ว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี มีแต่พวกสุรายาเมาระบำรำโป๊ ออกหนังสือพิมพ์หน้าไหนๆ

มันสลดสังเวช ดังที่เขาเขียนการ์ตูน วันหนึ่งๆ เขาเขียนการ์ตูนออกมานี่ ได้ทั้งคติ ให้มีความขบขันด้วย นั่นละเขาสอนโลก เข้าใจไหม เอาการ์ตูนมาเขียน เราอย่าไปตำหนิการ์ตูนถือว่าเป็นความสนุกเฉยๆ การ์ตูนเป็นของสำคัญนะ เป็นคติเครื่องเตือนใจ เอาเรื่องความเคลื่อนไหวของโลกออกมาเป็นการ์ตูนให้พวกเราอ่านๆ

นี่มันอ่านสนุกไปเฉยๆ ไม่ได้อ่านเป็นคติ นี้ฟังด้วยความเป็นธรรมทุกอย่าง การ์ตูนไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เขาเอาเรื่องความเคลื่อนไหวของโลกสกปรกนี้ออกมา ส่วนความดีไม่ค่อยเห็นมีในการ์ตูน เพราะเหตุไร เพราะไม่ค่อยมีคนทำดีพอที่การ์ตูนเขาจะได้ลงบ้าง มีตั้งแต่เลอะๆ เทอะๆ ให้ลงทุกวันๆ พวกเรามีแต่พวกการ์ตูน ให้เขาเอาการ์ตูนไปลงๆ จะทำดิบทำดีให้การ์ตูนได้นอนหลับหูหลับตา หรือได้เอาสิ่งไพเราะเพราะพริ้งมาให้โลกทั้งหลายได้เห็นเรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องคนปฏิบัติความดีงามทั้งหลายไม่เห็นมีวะในการ์ตูน เห็นแต่เรื่องเลอะๆ เทอะๆ

ก็เขาไปจดเอามาจากเรื่องความเลอะๆ เทอะๆ ของมนุษย์เรานี้แหละ เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสารมารวมในการ์ตูน อ่านแล้วแฮะๆ ดีนะๆ นี่เขาหักมุมๆ ว่าไปอย่างนั้นนะ เป็นแต่อย่างนั้น อ่านดูซิน่ะการ์ตูนมันไม่ค่อยจะมีใครอ่านจะพิจารณานะ มีแต่อ่านแบบเพลิด

แบบเพลินไป พวกเราทั้งหลายนี้พวกแผ่นกระดานของการ์ตูน การ์ตูนเขาไปเอาตามนี้แหละมา ให้ลบการ์ตูนเสียบ้างให้เขียนเรื่องใหม่ คือทำตัวเป็นคนดี แล้วการ์ตูนจะได้ออกดี

ถ้าเราทำดีทุกถ้วนหน้ากันแล้ว แต่การ์ตูนเอาความเลวๆ มาลงอย่างเดียว เราจะพาพี่น้องทั้งหลายไปโจมตีการ์ตูนให้มันแหลกหมด ตีทั้งโรงพิมพ์การ์ตูนคนทำดีทั้งโลก มันไปไหนการ์ตูน แต่เวลาเขาทำเลอะๆ เทอะๆ ตลกขบขันนั้นมันเอามาจากไหน มันทำไมหูดีตาดีนักการ์ตูนนี่ เราจะเป็นหัวหน้านำไปตีการ์ตูน ลบการ์ตูนอันนี้เขาเขียนอย่างนั้นจะไปลบเขายังไงเขาเขียนตามความจริง พวกเรามันพวกเลอะๆ เทอะๆ อย่าให้เป็นพวกการ์ตูนได้เขียน เขาจะตายแล้วนะ วันนี้พูดเพียงการ์ตูนเสียก่อน พวกเรานี่พวกการ์ตูน การ์ตูนจะไม่ได้หลับได้นอน

เอาเรื่องศีลเรื่องธรรมลงบ้างซิให้การ์ตูนได้เขียนบ้างนี่เขียนอะไรก็ตามหนังสือพิมพ์ ข่าวสารต่างๆ มีแต่เรื่องสกปรกโสมม เพราะอะไรถึงเป็นอย่างนั้น ก็มันมีแต่อย่างนั้นในโลกอันนี้ ความสะอาดสะอ้านไม่เห็นมี มีแต่ความสกปรกโสมม ให้พากันอ่านแล้วเอาไปคิดอ่านไตร่ตรองฟังแล้วเอาไปคิดอ่านไตร่ตรองเพื่อแก้ตัวเองนะ เรื่องศีล

เรื่องธรรมแก้ไขมนุษย์ไม่ได้แล้วหมดนะมนุษย์เรา ยิ่งมนุษย์ชาวพุทธ ศาสนาพุทธ พระศาสดาองค์เอกด้วยซ้ำ แล้วลูกศิษย์ตถาคตมีแต่คนเลวๆ มันเข้ากันไม่ได้นะ ฟังให้ดี เอาละให้พร

หลังจังหัน

แต่ก่อนเขาถือพวกวัณโรคนะ ถือกันมาก กลัวกันมาก พอได้ยินว่าเป็นวัณโรคเท่านั้น โอ๋ย เพื่อนสนิทสนมกันก็ตีตัวห่างออกไป เขากลัวตาย กลัวโรคของเพื่อนติด พอพูดถึงเรื่องนี้ก็มาเกี่ยวโยงกับเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มั่นของเรา ท่านก็เป็นวัณโรคเหมือนกัน จะว่าบุญกรรมหรือว่าอะไรก็แล้วแต่ใครจะพิจารณา หลวงปู่มั่นนี้ตอนท่านเป็นหนักๆ

นั่นละวัณโรคกำเริบรุนแรง ไอ กลางคืนไอ เสมหะติด ต้องมีกะละมังเอาสำลีมาวางนี้เต็ม เอาไว้ในมุ้ง เราเป็นคนอยู่ในมุ้งกับท่าน กะละมัง-สำลีเอาไว้ข้างในมุ้งด้วย เป็นวัณโรคถ้าธรรมดาไม่มีใครเข้าใกล้แหละ เพราะเขากลัวกันมาก สมัยนั้นกลัวมากจริงๆ กลัววัณโรค บางคืนไม่ได้นอนตลอดรุ่งก็มี ไอ คือเวลาหนาวจัดแล้วไอก็เร่ง ขากเสลดไม่ออก นี่ซิสำคัญ เราต้องเป็นผู้ปฏิบัติต่อเสมหะของท่าน เอาสำลีนี่ห่อกว้านๆๆ

เราสงสารท่าน ท่านไม่พูดไม่อะไรเลยนะ เฉยเรานี้เรียกว่าคลอเคลียอยู่กับท่านตลอดเลย เรื่องวัณโรคนะเรกเราไม่เคยสนใจ ธรรมดาแล้วก็เรียกว่าร้อยทั้งร้อยเรานี้ติดเลย เพราะคลอเคลียกับท่านตลอดเวลา ยิ่งวันไหนที่โรคท่านกำเริบ ไอ หนาวมากแล้วก็ไอ วันนั้นจะไอทั้งคืนขากเสลด โถ เต็มหมดนะสำลี เอามาห่อๆ ปลายนิ้วมือเรากว้านๆ ออก ก็มีแต่เรา มันหากเป็นโดยหลักธรรมชาติไม่มีใครบังคับใคร โรคเวลาจำเป็นจริงๆ แล้วก็มีแต่ท่านกับเรา ท่านกับเราอยู่นั้นเลย องค์ไหนเราก็ไม่ไว้ใจ แน่ะเป็นอย่างนั้นนะ แต่เราไม่ได้บอกว่าไม่ไว้ใจ มันเป็นอยู่ในจิตแล้วท่านเหล่านั้นท่านก็ไม่กล้าที่จะเข้ามา เพราะท่านเห็นเราทำหน้าที่อยู่แล้วด้วยความสนอกสนใจ เจตนาเทิดทูนพ่อแม่ครูจารย์องค์ไหนที่จะมามันก็รู้ด้วยกันทุกคนนั่นแหละ

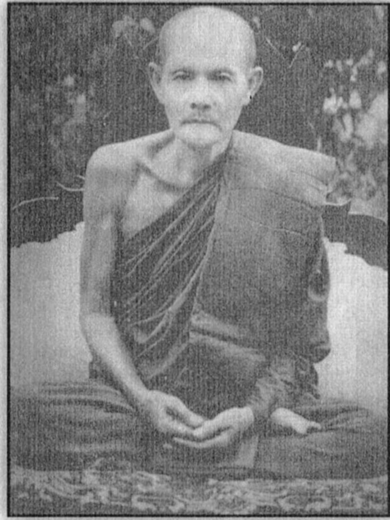

สมควรไม่สมควร เพราะฉะนั้นพระจึงอยู่นอกมุ้งทั้งหมด เราอยู่ในมุ้งองค์เดียว

ก็มีแปลกอันหนึ่ง เวลากลางคืนไม่ได้นอนทั้งคืนนี้ ท่านจะพูดว่า เอ้อท่านมหาไม่ได้พักทั้งคืน กลางวี่กลางวัน บางวันก็ไม่มีเวลาเลยที่จะพักผ่อน ให้ไปพักเสียบ้าง ให้คนอื่นมาเปลี่ยน ท่านไม่เคยพูด เราก็ไม่เคยสนใจจะเอาใครมาเปลี่ยนว่างั้นเถอะ เป็นอย่างนี้ละ เพราะฉะนั้นคำว่าวัณโรคกับเรานี้เรียกว่าติดกันร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ธรรมดานะ ไม่สนใจ แล้วไม่ติดเลยนะ แปลกอยู่ วัณโรคเขาถือกันมากแต่ก่อน แก้ไม่ตก ถ้าใครเป็นแล้วมีหวังตายท่าเดียว วัณโรคของท่านก็แบบเดียวกัน แต่สำหรับท่านเองก็ครูบาอาจารย์ถึงขนาดนั้นองค์ไหนท่านก็ไม่สนใจเรื่องเป็นเรื่องตาย แต่ความเหมาะสมก็มาเกี่ยวข้องกับเราโดยเฉพาะ

เราเองก็ด้วยความเคารพเลื่อมใส ความรักความเทิดทูนทำอะไรๆ นี้จะให้คนอื่นทำมันไม่สนิทใจ โง่กับฉลาดเรามอบตัวถวายแล้ว เป็นตายมอบท่านแล้ว เพราะฉะนั้นเวลาจำเป็นจึงพันกันอยู่ตลอดเวลา พระท่านจะอยู่นอกมุ้งๆ เราไปนี้ท่านจะหลีกให้เลย เพราะท่านรออยู่แล้ว ความเหมาะสมพระก็รู้เองที่ให้เราอยู่ข้างในโดยเฉพาะ พระทั้งหลายท่านก็รู้เอง เพราะท่านรู้เรากับท่านเกี่ยวข้องกันมาตั้งแต่เดิม ตั้งแต่ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยอยู่แล้ว อันนี้เวลา

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

จำเป็นๆ มันยิ่งติดพันตลอดเวลาแหละ วันไหนท่านไม่ได้นอนเราก็ไม่นอน

ไม่เป็นนะ คือธรรมดาเรียกว่าร้อยทั้งร้อยผ่านไปไม่ได้ ต้องติดวัณโรค เฉพาะอย่างยิ่งปากเรากับปากท่านมันคลอเคลียกันอยู่ กวาดนี้อยู่อย่างนั้นตลอด ไม่มีนะ พอท่านล่วงไปแล้วอันนี้ก็ไม่ปรากฏ หายเงียบเลยไม่ปรากฏ ไม่มีใครกล้าถาม ทั้งๆ ที่ใครๆ ก็กลัว ฆราวาสหรือพระกลัวกันทั้งนั้นกลัวอันนี้ แต่ไม่มีใครกล้าถามเกี่ยวกับเรากับพ่อแม่ครูจารย์มั่น ไม่มีใครถาม เราก็ไม่เคยถามถึง ไม่เคยสนใจกับวัณโณคนะแรกอะไร เพราะความรักความเคารพความเทิดทูนมันสุดหัวใจแล้ว ไอ้วัณโรคนะเรกมันยกโคตรมาก็มาเถอะน่ะว่างั้นเลย ไม่ได้สนใจจะไปกลัวมัน

จากนั้นมาเดี๋ยวนี้ก็มาอยู่มะเร็งนะ แก้ไม่ตกมะเร็ง ตอนนั้นเป็นวัณโรคแก้ตกไปแล้ว ทีนี้เป็นมะเร็ง พูดถึงเรื่องวัณโรค สมัยนั้นคนกลัวกันมากเช่นเดียวกับกลัวโรคมะเร็ง

ไม่ผิดกันเลย นี่ก็แก้ตกไป อันนี้ก็มาเป็นเรื่องมะเร็งนะ เดี๋ยวนี้ดูว่าแก้ยังไม่ตกมัง แก้ตกร้อยเปอร์เซ็นต์ดูไม่มีนะ

พูดถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่ท่านพิจารณาไว้เรียบร้อยหมดแล้ว ท่านสั่งเสียไว้หมดเลย ไม่คลาดไม่เคลื่อน ถูกต้องตามที่สั่งไว้ๆ ทุกอย่างเลย นั่นเห็นไหมล่ะความรู้ภายในจิตถ้าได้ลงทะลุถึงไหนแล้วแม่นยำๆ เลย เรายังมีสงสัยอยู่หน่อย คือค้นหาตอนท่านป่วยหนัก ท่านพูดเองนะ "ระยะเราตาย" ท่านว่างั้นนะ "ในระยะที่เราตายแล้ว ไม่ห่างไกลกันแหละ" โอ๊ยฟังอย่างนั้นมันฟังถึงหัวตับนู่นน่ะ ก็ท่านพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านพูดเอง ท่านไม่ได้พูดสุ่มสี่สุ่มห้านะพูดอะไรแม่นยำๆ นี่ละคำพูดนี้ที่ติดในหัวใจเรา

"เอ้อ เวลาเราจะตายคราวนี้ก็ไม่เสียประโยชน์มากนัก ยังจะมีพระหนุ่มรู้ธรรมเห็นธรรมตามเราอยู่สององค์" ไล่เลียกันไปนี้ละ ท่านว่า โอ๊ย จับติดเลยเชียวจนกระทั่งป่านนี้ยังหาพระหนุ่มพระแก่ไม่เจอเลยสององค์ในช่วงที่ท่านมรณภาพ ท่านบอก "ตายคราวนี้ก็ไม่ขาดทุนไปอย่างมากมายนัก ยังจะมีพระหนุ่มรู้ธรรมเห็นธรรมตามเราอยู่อีกสององค์ใกล้ชิดกันนี้" ท่านว่า โอ๊ไย นี่ยิ่งฝังลึก ฝังลึกมากทีเดียว เราไม่ลืมนะ ถ้าลงพ่อแม่ครูจารย์พูดคำไหนนี้จะจับติดๆ เลย ท่านพูดคำไหนแม่นยำมากเพราะท่านพูดออกด้วยความรู้ของท่านจริงๆอันนี้เราก็ไม่ลืม

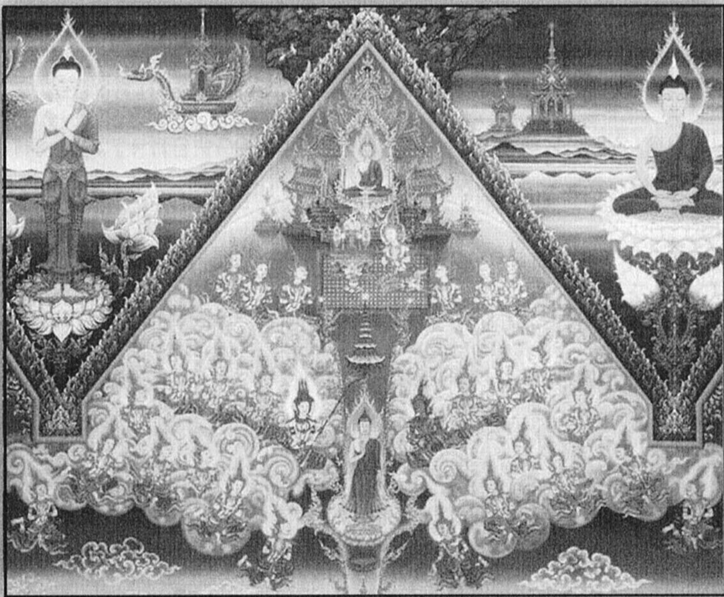
แถวหน้า หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน, พระธรรมบัณฑิต,
พระธรรมไตรโลกาจารย์, สมเด็จพระญาณสังวร

แต่ยังหาพระหนุ่มยังไม่ได้ จนกระทั่งป่านนี้พระหนุ่มในระยะนั้น

เวลาได้เข้าไปหาท่านแล้วอำนาจของธรรมไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ และต่างองค์ก็ต่างมุ่งอรรถมุ่งธรรมอยู่แล้วคอยที่จะฟังโอวาทคำสั่งสอน คำพูดของท่านพูดออกมาคำใดๆ นี้เหมือนว่าเฉียบขาดๆ ไปเลย ไม่มีคลาดเคลื่อนแม่นยำๆ ตลอด อย่างที่ท่านว่ามีพระหนุ่มรู้ตามเราอยู่สององค์ไล่เลี่ยกันนี่ละ ท่านว่า เราก็ไม่ลืมเป็นแต่เพียงว่าหายังไม่เจอ หาไปที่ไหนคนไหนก็มีแต่แก่เข้าไปๆ หาพระหนุ่มเลยไม่ได้ เข้าใจไหม มันแก่ลงไปทุกวันๆ เลยไม่ทราบว่าองค์ไหนเป็นพระหนุ่ม

ความรู้ของท่านละเอียดลออมาก คือคำพูดทั้งหลายนี่ท่านไม่ได้พูดสุ่มสี่สุ่มห้านะ จะรู้เรื่องของท่าน ใกล้ชิดติดพันเฉพาะองค์สององค์อยู่กับท่านเท่านั้นละ ทีนี้หาอุบายวิธีการซอกแซกซิกแซ็ก เรียนถามเรื่อยแง่นี้ท่านจะแย็บออกมาเรื่อยๆ ที่จะให้ท่านพูดธรรมดาไม่พูด ไม่พูดเลย อย่างพวกเทวบุตรเทวดาที่เข้ามาหาท่านนี่ นี่จะได้ทราบเวลาเฉพาะนะ ถ้าธรรมดาท่านไม่เคยพูด มีแต่ยายแก่คนนั้น ยายกั้งคนนั้นละแกปากเปราะปากโป้ง เวลาแกมาทีไรพระเณรนี้รีบล้างบาตรเช็ดบาตรปุบปับๆ พอท่านเสร็จแล้ว แกนั่งข้างล่าง พอแกขึ้นพระเณรก็รุมมาข้างหลังศาลา ศาลาโรงฉันเต็มไปหมดนะ เต็มหมดเลย

แกก็ขึ้นไป แกเป็นนิสัยตรงไปตรงมา ชื่อยายกั้งอาจหาญมาก ความรู้ภายในนี่สำคัญมาก สำคัญที่ไม่เคยเห็นพ่อแม่ครูจารย์มั่นค้านเลย ไม่มีค้าน แกพูดตามความรู้ของแก เวลาเทวดาเข้ามาเฝ้าฟังธรรมท่าน อยู่หนองผือนะ แกอยู่ในบ้านนู่น แกออกมาแกถามผางๆ เลยนะ เหมือนเราไปเจอใครต่อใครเขาผ่านไปยังไงแกก็พูดอย่างนั้นเหมือนกัน พอออกมาแล้วแกบอกว่า “โอ๊ยเป็นอะไรมนุษย์หรือเทวดาประเภทใดก็ไม่รู้ละท่านพ่อ” เวลาเป็นของอัศจรรย์กลางคืน ตอนเช้าแกจะมา

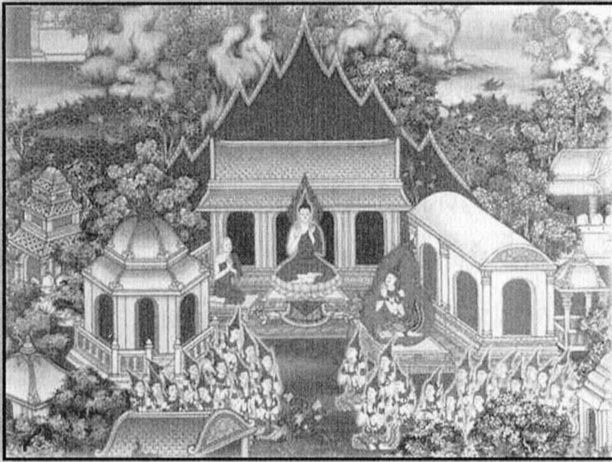

“เมื่อคืนนี้ โถ พวกอะไรมาทางอากาศ” ว่างั้นนะ แกไม่รู้เรื่องนี่ แกหากรู้เห็นในจิตของแก “นั่งกำหนดดูอยู่ชมพวกอะไรสัตว์ มนุษย์อะไร เทวดาหรืออะไรก็ไม่รู้ละ” แกว่างั้นนะ “เหาะลอยมาบนอากาศ การแต่งเนื้อแต่งตัวลำดับลำดาละเอียดๆ ต่างกัน มาเป็นคณะๆๆ เหาะลอยมาลงหนองผือ ลงวัดหนองผือ พวกนี้แต่งเนื้อแต่งตัวอย่างนี้ความหยาบความละเอียดอย่างนี้ พวกที่สองการแต่งเนื้อแต่งตัว” แกบรรยายได้หมดนะ เพราะแกดูอยู่ “การแต่งเนื้อแต่งตัวไม่ได้เหมือนกัน ละเอียดลออทั้งรูปทั้งร่างทั้งการแต่งเนื้อแต่งตัวต่างกันโดยลำดับ เข้ามาหาหลวงพ่อ” ว่างั้น “เข้ามาแล้วก็ดู มาลงนั้นหมดเลย”

ทีนี้ตอนสุดท้ายที่แกพูด "ที่น่าอัศจรรย์ตอนสุดท้ายนี้คณะใหญ่อีกคณะหนึ่ง สุดท้ายมาเหลืองอร่ามไปหมดเลย พูดไม่ได้ แปลกประหลาดอัศจรรย์ยิ่งกว่าบรรดาที่มา" แกไม่รู้ว่าเป็นเทวบุตรเทวดาอะไร บรรดาพวกที่มา "พวกสุดท้ายมานี้เหลืองอร่ามหมดทั้งตัว อันนี้อู๊ย น่าอัศจรรย์มากยิ่งกว่าทุกพวก" มาถามเอาจุดนี้ละ "แล้วพวกนี้มันพวกไหนล่ะท่านพ่อ" ท่านไม่ตอบมากนะ ท่านบอก "พวกพรหม" ท่านพูดเท่านั้นละ ท่านไม่พูดมาก พวกเทวดาทั้งหลายถ้าแกถามมาท่านตอบเลย ท่านไม่ปฏิเสธนะว่าไม่ใช่ พวกนั้นๆ ก็ท่านเป็นผู้รับแขกเหล่านั้นเอง แกมาเล่าให้ฟัง "มาถึงท้าวมหาพรหมเหลืองอร่าม โอ๊ยอัศจรรย์เหลือเกิน เหลืองอร่ามหมดทั้งตัวเลย นี่มันพวกไหนล่ะท่านพ่อ" แกไม่รู้ "ทำไมถึงอัศจรรย์เอานักเหลืองอร่าม สุดท้ายนี่น่ะ" "พวกพรหม" ท่านพูดเท่านั้นไม่มาก

พระนี่จ่อ แกก็พูดเรื่องภาวนาของแก เป็นยังไงๆ แกก็เล่าละ ตรงไหนที่ควรแก้ ท่านก็อธิบายปั๊บๆ แก้อย่างนั้น ยายแก่คนนี้เรื่องความรู้ภายนอกเก่งมากนะ แกบอกว่าแกมองไปวัดหนองผือ มองเข้ามาในวัดหนองผือนี่โอ้โหย เป็นของอัศจรรย์ในวัดหนองผือนี่ เหมือนเดือนเหมือนดาว อยู่ในวัดหนองผือดาวดวงใหญ่จ้าครอบหมดคือหลวงพ่อเอง แกพูดอย่างนี้นะ แกไม่ได้ขยาดครั่นคร้าม

ดาวดวงใหญ่คือหลวงพ่อเองครอบหมดเลย แล้วดาวดวงเล็กสว่างไสวครอบวัดหนองผือ ก็วัดกรรมฐาน ท่านนิ่งท่านไม่ค้านนะ ว่าดาวดวงใหญ่คือหลวงพ่อเอง แกบอกงั้นเลยนอกนั้นก็ครอบไปหมด ดาวดวงเล็กดวงน้อยสว่างไสวทั้งนั้นในวัดหนองผือนี้สว่างจ้าไปหมดเลย แกพูดอย่างอาจหาญไม่ได้พูดด้วยความสะทกสะท้าน เพราะแกนิสัยอย่างนั้นตรงไปตรงมา แกเสียแล้ว ตอนพ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพไป เราย้อนกลับมาจำพรรษาวัดหนองผือ แกก็ออกไปหาอยู่นะ แต่แกไม่ได้พูดแบบพูดกับหลวงปู่มั่นเพราะภูมิธรรมมันต่างกัน เข้าใจไหม แกก็พูดธรรมดา

ทำไมจึงมาได้ ก็มันอยากมา แล้วจากบ้านมานี้พักกี่หน ๕ หน แกว่า แกมีไม้เท้ามา พอไปนิดหน่อยเหนื่อยแกพัก บ้านแกไม่ได้ไกลนะ แกมาอยู่เรื่อยๆ มาหา

เรา แต่ไม่ได้พูดธรรมะอย่างพูดกับหลวงปู่มั่นนะ มาหาธรรมดา มันคิดถึง แกว่างั้น คิดถึงก็มาละซิ นี่ก็คนหนึ่งฟังว่าอัฐิของแกกลายเป็นพระธาตุ ยอมรับทันทีเรา เพราะจิตแกเก่งอยู่แล้วตั้งแต่หลวงปู่มั่นยังอยู่ แกเดินจงกรมเฒ่าแก่ขนาดนั้นได้เอาไม้เท้านะ ลูกหลานมาเล่าให้ฟัง อู๊ยทำไมแกแก่ขนาดนั้นน่าจะนั่งจะอะไรอยู่ ไม่ยอมนั่งนะกลางวี่กลางวันก็ตาม กลางคืนก็ตาม แกจะมีไม้เท้าเดินสักเท้าเดินจงกรมบนกุฏิแก แกไม่สนใจกับใคร ทั้งวันทั้งคืนแกจะทำของแกอยู่อย่างนั้น

นั่นหมายถึงว่าจิตแกเป็นอัตโนมัติ มันหมุนติ้วๆ ที่จะพุ่งแล้วนะ มันจะพุ่งแล้ว เพราะฉะนั้นความเพียรจึงรอไม่ได้ ความเพียรมีทุกอิริยาบถ แม้นอนอยู่ก็มี เว้นแต่ขณะหลับ นี่เรียกว่าความเพียรเป็นอัตโนมัติ หมุนตัวไปเองหมุนไปเองเรื่อย ความเพียรประเภทนี้จะเป็นตั้งแต่ขั้นอนาคามีไป ขั้นพระอนาคามีเริ่มความเพียรเป็นอัตโนมัติแล้วเร็วเข้าๆ ละเอียดเข้าเรื่อยๆ จนพุ่งถึงนิพพาน

นี่ละธรรมะพระพุทธเจ้าที่สอนว่ายังไง ให้เป็นกับผู้ขึ้นเวทีซิจะค้านท่านได้ยังไง จึงว่าธรรมะสดๆ ร้อนๆ สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว พระองค์ตรัสไว้ยังไง พอขึ้นเวทีรับกันปั๊บมันเข้ากันได้ทันทีๆ ยอมรับๆ ของอันเดียวกัน ดังที่เราพูดเมื่อวานนี้ว่าพระโสณะ เดินจงกรม

จนฝ่าเท้าแตก จะเอาอะไรไปวัด ใครจะไปคาด อย่างเรานี้ เราก็บอกเราไม่เชื่อ อยู่ๆ บังคับบัญชาตัวเองให้เดินจงกรม จนฝ่าเท้าแตกนี้เป็นไปไม่ได้ ลงแค่นั้นละนะ ตอนเวลามาเป็นในตัวของเราเองนี่ เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกเป็นยังไง ก็เคยเล่าให้ฟังแล้วนั่นละ คือมันหมุนตลอด ถ้าลงได้ลงทางจงกรมลืมวันลืมคืนปีเดือน มีแต่กิเลสกับธรรมฟัดกันอยู่เป็นวงในตลอด ความเพียรตลอด นี่เรียกว่าความเพียรอัตโนมัติ

ขั้นอนาคาความเพียรเป็นอัตโนมัติ ท่านเหล่านี้จะไม่ลง ขึ้นเรื่อย ทีนี้ธรรมะที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ พวกอนาคามีนี้จะไปอยู่ชั้นสุทธาวาส ชั้นสุทธาวาสมี ๕ ชั้น อวิหา อตัปปา สุทัสสา สุทัสสี อกนิฏฐา นี่เป็นพรหมโลก ๕ ชั้น เป็นที่อยู่ของพระอนาคามี ๕ ชั้นนี้ นอกนั้นยังกลับมาเกิดนะ ส่วน ๕ ชั้นนี้ไม่เกิด พุ่งเลย เคลื่อนจากอวิหาก็อตัปปา สุทัสสา เคลื่อนเข้าสุทัสสี ถึงอกนิฏฐาผ่านนิพพานเลย เวลาขึ้นเวทีแล้วมันสดๆ ร้อนๆ นะที่ท่านแสดงไว้นี้ มันจืดมันชืดตั้งแต่ที่เรามีแต่เรียนเป็นหนอนแทะกระดาษ ไม่ได้สนใจมาปฏิบัติ ผลก็ไม่เกิดขึ้น เมื่อผลไม่เกิดแล้วจะเอาอะไรเป็นเครื่องเทียบเคียงกัน

พระพุทธเจ้าท่านทรงปฏิบัติรู้ ผลมันก็รับกันทันทีๆ นี่ละขั้นอนาคามีเป็นขั้นที่ไม่กลับมา หากเป็นเองอยู่ในนั้น

สดๆ ร้อนๆ นะพอเข้านี้ปั๊บมันเข้ากันได้เลย นี่พระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้วทั้งนั้น แน่ะเห็นไหมล่ะ เราไม่รู้แต่ก่อนเวลามันรู้เข้าไปปั๊บยอมรับๆ เรื่อยไปเลย อนาคามีเป็นความเพียรที่อัตโนมัติ มีแต่หมุนขึ้นเรื่อยๆ หมุนเข้าไปละเอียดเข้าไปๆ เรื่อยๆ ถ้าหากว่าภูมิยังอยู่นี้ตายเสียก็อยู่ภูมินี้ แล้วก็เลื่อนขึ้นสู่ภูมินั้นๆ แต่อยู่ในภูมิจิตของพระอนาคามีนั้นแหละ จะไม่อยู่เหมือนอัตภาพเราตายแล้วไปเกิดที่นั่นอยู่ที่นั่นเสียก่อนเท่านั้นปีแล้วค่อยกลับมาอีกไม่เป็น

ภูมิจิตนี้ไปอยู่ในอัตภาพนี้แตกลงไปแล้ว จิตนี้จะอยู่ในอันนี้ อยู่ในนั้นก็ตามจิตนี้จะหมุนตัวเองตลอดเวลาแล้วเคลื่อนเรื่อยขึ้นไป อัตภาพร่างกายที่เป็นส่วนหยาบทิ้งมันเสีย ว่าไปเกิดสุทธาวาส ๕ ชั้น ชั้นใดชั้นหนึ่งไม่พูดบอกว่าสุทธาวาส แต่เวลาความจริงแล้วผู้ได้อนาคามีชั้น ที่หนึ่ง เรียกว่าอันดับแรกก่อน เช่นสอบได้ ๕๐% พอได้ ๕๐% ตายแล้วไปอยู่สุทธาวาส ๕๐% นี้เสียก่อน แล้วจากสุทธาวาสจิตนี้จะไม่อยู่ในอัตภาพนะ จิตนี้จะเลื่อนเจ้าของเรื่อย หมุนขึ้นเรื่อยๆ สุทธาวาสก็มี อวิหา อตัปปา สุทัสสา สุทัสสี หมุนเรื่อยๆ เป็นอัตโนมัติจนกระทั่งถึงอกนิฏฐาสุดท้าย แล้วก้าวเข้าสู่นิพพานสดๆ ร้อนๆ ธรรมะพระพุทธเจ้า

เราพูดตามตำรับตำรา ท่านพูดจริงขนาดไหนก็ตามเถอะ หัวใจปลอมเสียอย่างเดียวทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีความหมายในหัวใจนี้ เพราะใจดวงนี้ไม่มีความหมายพอจิตรับกัน เฉพาะอย่างยิ่งภาคปฏิบัตินี้รับกันได้ทันทีๆ สดๆ ร้อนๆ อย่างที่ว่าอนาคามี เป็นไปอย่างนั้นไม่เป็นอย่างอื่น หมุนเรื่อย นี่จิตขั้นพระอนาคามี อย่างยายกั้งที่ว่าแกเดินจงกรมทั้งวันทั้งคืน นั่นละขั้นจิตแกหมุนทำงานเองอยู่อย่างนั้น นี่ก็ได้ยินว่าแกตายไปแล้ว อัฐิแกกลายเป็นพระธาตุแล้ว เรายอมรับทันที เพราะก้าวแรกตั้งแต่นู้นก็บอกอยู่แล้วว่าความเพียรเป็นอัตโนมัติแล้ว อัตโนมัตินี้ต้องเป็นขั้นอนาคาจากอนาคาก็อรหันต์เท่านั้นเองให้ลงไม่มี

ธรรมเหล่านี้ใครมาพูดที่ไหน ก็มีแต่เรียนแบกคัมภีร์หลังหัก มันไม่ได้สนใจปฏิบัติ คัมภีร์ก็เป็นคัมภีร์ หนังสือเป็นหนังสือ คัมภีร์อะไรก็ตาม สุตตันตปิฎก พระวินัยปิฎก พระอภิธรรมปิฎก ก็ให้ชื่อ ปิฎกๆ แปลว่าภาชนะ สุตตันตปิฎก ภาชนะสำหรับรับรองพระสูตร วินัยปิฎก ภาชนะสำหรับรับรองพระวินัย อภิธรรมปิฎก ภาชนะสำหรับรับรองพระอภิธรรมซึ่งเป็นธรรมสูงสุด ท่านว่าปิฎก ๓ พระไตรปิฎก สุตตันตปิฎก วินัยปิฎก พระอภิธรรมปิฎก รับอันนี้ไว้ รับอันไหนไว้ก็เป็นกระดาษเหมือนกันหมด ถ้าเจ้าของไม่สนใจมาปฏิบัติ จะเป็นธรรมขั้นใดๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์ แต่เมื่อได้ดึงธรรมที่จำได้แล้วออกมาปฏิบัติ เริ่มละที่นี่ผล ขั้นใดภูมิใดจะปรากฏขึ้นจากการปฏิบัติของตัวเอง ผลงานจะขึ้นที่นี่

ท่านว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปฏิเวธคือความรู้แจ้งในผลงานของตนเป็นลำดับลำดาไป ถ้าปฏิบัติแล้วสดๆ ร้อนๆ อย่างนี้ ถ้าไม่ปฏิบัติก็เป็นหนอนแทะกระดาษ ไม่ว่าท่านว่าเราเป็นแบบเดียวกันหมด ฟังซิอย่างที่ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียร เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เราฟังแล้วเราเฉยๆ นะ ใจดวงนี้ละมันเฉยๆ จะว่าเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่เห็นมันหนักไปทางไหน แต่เวลาปฏิบัติมันเข้าถึงนี่ปั๊บยอมหมอบเลย เห็นไหมล่ะ นี่ความจริงเข้าถึงกันแล้ว ฝ่าเท้า

แตกคือเดินจงกรมไม่มีเวล่ำเวลา นั่งก็ดีอะไรก็ดี จิตหมุนอยู่นี้ กิเลสกับธรรมฟัดกัน ฟัดกันบนหัวใจ กลางคืนนอนไม่หลับ นอนก็ฟัดกันอยู่นั้น มาเดินจงกรมก็ฟัดกัน นั่งก็ฟัดกัน นอนก็ฟัดกัน สุดท้ายแจ้ง ไม่หลับเลย คืองานของจิต กิเลสกับธรรมฟัดกันเป็นอัตโนมัติ จึงต้องได้รั้งเอาไว้

คำว่ารั้งเอาไว้มีใครบอกล่ะ ก็พ่อแม่ครูจารย์มั่น เราเคยได้ยินเมื่อไรรั้งเอาไว้ พัก ท่านว่างั้นนะ นี่ท่านก็ฟาดเรานั่นเองไม่ใช่อะไร คือเวลาไปเล่าให้ท่านฟังถึงการไม่หลับไม่นอน กลางคืนก็ไม่หลับ กลางวันมันยังไม่หลับอีก มันหมุนติ้วๆ อยู่ข้างใน ท่านก็ใส่ปั๊วะเข้าไปเลย ให้พัก ให้รั้ง บำเพ็ญตามเวลา พักตามเวลา ท่านว่างั้นนะ งานการจะได้ก็จริงแต่ทำไม่หยุดไม่ถอยมันตายได้ ต้องมีการพัก การทำงาน พักผ่อนหย่อนตัวนอนหลับรับประทานอาหาร แล้วไปประกอบหน้าที่การงานได้ต่อไปอีก ผลก็ได้ถึงจุดสุดท้าย ถ้ามีแต่จะทำอย่างเดียว เห็นแต่ว่ารายได้เป็นของดีๆ พักงานรายได้ไม่มี มันตายได้ท่านว่า นี่ละที่ว่าให้พัก ใครพูดได้อย่างนี้น่ะ ให้พักให้รั้งเอาไว้ ท่านผ่านมาหมดแล้ว นี่ก็ปฏิบัติตามท่าน มันก็เป็นอย่างนั้น

คือจิตขั้นที่จะหมุนออกจากโลกที่มันเห็นภัยเต็มที่แล้ว คือขั้นของพระอนาคามี ขั้นพระอนาคามีนี้มีแต่จะไปถ่ายเดียว ให้ลงไม่มี หมุนติ้วๆ แล้วหมุนละเอียดด้วย

ละเอียดเข้าไปๆ พุ่ง ที่จะให้ถอยไม่มีพระอนาคามี นี่เรา พูดทางภาคปฏิบัติ สดๆ ร้อนๆ อยู่อย่างนี้ เอาซิปฏิบัติซิ พระพุทธเจ้าเป็นกระดาษเศษเหรอ เป็นตุ๊กตาเหรอ พระไตรปิฎกที่จดจารึกมาจากพระทัยคือใจพระพุทธเจ้า ออกมาเป็นคัมภีร์ๆ นี้เป็นตุ๊กตาเหรอ คนผู้ไปศึกษาเล่าเรียน มาไม่สนใจในธรรมต่างหากพวกเป็นตุ๊กตา พวกเป็นหนอนแทะกระดาษ

ถ้านำมาปฏิบัติอันไหนก็เถอะน่ะลงว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วไม่มีบกพร่องเลย สมบูรณ์ทุกแบบๆ ตั้งแต่ บาปบุญ นรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ละเอียดลออ สุดยอดอยู่ในสวากขาตธรรมหมด เพราะทรงทราบครอบ ไปหมดแล้ว แต่เรามันไม่รู้ หูหนวกตาบอด แล้วไม่ยอมรับ ว่าตัวตาบอด ไปว่าแต่สิ่งนั้นไม่มีๆ หัวชนต้นไม้จนแตก ยังอวดดีอยู่นะคนตาบอด ถ้าคนตาดีเขาไม่ชน เขาหลีก ไปเสีย แต่คนตาบอดมักโดน อันนี้คนที่กิเลสเต็มหัวใจ ชอบอวดชอบโอ้ มีแต่ความโอ้ความอวด อยากให้เขาว่า ดิบว่าดี ก็ตัวมันไม่ดี โอ้อวดขนาดไหนก็เหมือนอวด กองขี้นั่นแหละ ก็ขี้จะเอาไปอวดแข่งทองคำได้ยังไง

ทองคำเป็นทองคำ ขี้เป็นขี้ ไปอวดกันได้ยังไง ต้องยอมรับว่าขี้เป็นขี้ ทองคำเป็นทองคำ ธรรมเป็นธรรม โลกเป็นโลก กิเลสเป็นกิเลส ถูกต้อง เรื่องกิเลสแล้วต้องต่ำ

ต้องสกปรกเสมอ ธรรมนี้สะอาดๆ สะอาดสุดยอดเสมอ ต่างกันอย่างนั้น อันนี้ต้องเข้าภาคปฏิบัติซิ ดูจิตใจเจ้าของ ตั้งแต่เวลามันมืดตื้อๆ อยู่นี้ ตะเกียกตะกายล้มลุกคลุกคลาน สู้กิเลสไม่ได้ๆ สู้ไม่หยุดไม่ถอยก็ก้าวขึ้นได้ๆ สุดท้ายเหยียบหัวกิเลสไปได้ นั่นเห็นไหมล่ะความอุตส่าห์พยายามความบึกความบึน

ให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้านะ เสียงพระพุทธเจ้าเป็นเสียงผู้สิ้นกิเลสแล้ว เสียงไตรภพอันนี้ โลกธาตุอันนี้ เสียงคลังกิเลสทั้งนั้นจะเอาอะไรมาเป็นน้ำหนักพอเชื่อถือได้ พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวเป็นน้ำหนักเต็มตัวแล้ว ครอบโลกธาตุ เป็นองค์ศาสดาสอนได้ทั้งสามโลกธาตุ คือ

เป็นจิตผู้สิ้นกิเลส **โลกวิทู** รู้แจ้งโลกหมดเรียบร้อย **อาโลโก อุทปาทิ** สว่างจ้าตลอดเวลา เอาธรรมนี้มาสอนโลก ไม่ใช่หูหนวกตาบอดมาสอนโลกนะ โดนนั้นชนนี้ สอนให้เขาไปสวรรค์แล้วพาเขาทำบาป ก็ลงแต่นรกน่ะซิ คนตาบอดหูหนวกเป็นอย่างนั้นละ ถ้าคนตาดีๆ สอนตรงแน่วไปเลย ให้พากันจำเอานะธรรมพระพุทธเจ้า

เรายิ่งจวนตายเท่าไรยิ่งเผ็ดยิ่งร้อน เป็นห่วงนะไม่ใช่อะไร กิริยาท่าทางที่แสดงออกมาเหล่านี้นั้น โลกทั้งหลายเขาถือว่าดุด่าว่ากล่าว เด็ด เผ็ดร้อน เหมือนเป็นฟืนเป็นไฟจะกัดจะฉีก แต่กิริยานี้เข้มข้นออกมาจากธรรม ทำด้วยความเมตตาสงสารมีกำลังมากเท่าไรกิริยานี้ยิ่งเข้มข้นๆ และเป็นธรรมไปล้วนๆ ไม่ได้เป็นกิเลสแบบแสดงมากๆ แล้วเผากันเป็นเถ้าเป็นถ่านไปได้ อันนี้ไม่มี เผากิเลสเป็นเถ้าเป็นถ่านต่างหาก เข้าใจเหรอ นี่ละธรรมเมื่อถึงขั้นแล้วจะเป็นอย่างนั้น ถึงขั้นอ่อนเปียกอ่อนเปียก เมื่อได้รับการบำรุงรักษาอยู่เสมอ คือใจดวงนี้พร้อมที่จะเจริญ พร้อมที่จะเสื่อม แตกฉิบหายไม่มี คือจิตฉิบหายไม่มี พร้อมที่จะเสื่อม พร้อมที่จะเจริญ

เอา พยุงเข้า ปัดออกอะไรที่จะทำให้จิตเสื่อมให้เสีย บำรุงเข้าอะไรที่เป็นความดีงามศีลธรรมความดีงามทั้งหลาย ให้ทาน รักษาศีล ภาวนา นี่ละเป็นเครื่องพยุงจิตใจที่

ไม่เคยตายให้ขึ้น กิเลสความชั่วช้าลามกกดจิตลง ความกดจิตลงกับทรมานจิตมันเข้ากันได้สนิทๆ ให้พากันพิจารณานะ ไม่มีคำใดแล้วที่จะเป็นสอง ชื่อว่าพระพุทธเจ้าตรัสแล้ว ให้จำคำนี้ไว้นะ ทั่วโลกทั่วสงสารใครพูดมาก็เชื่อไปหมด ก็มีแต่ปากกิเลส หัวใจกิเลส คลังกิเลส พูดออกมามันก็หลอกกันวันยังค่ำ ตื่นบ้ากันวันยังค่ำ

คำพูดพระพุทธเจ้านี้ผางมาคำเดียวแม่นยำ ไม่มีเคลื่อนคลาด

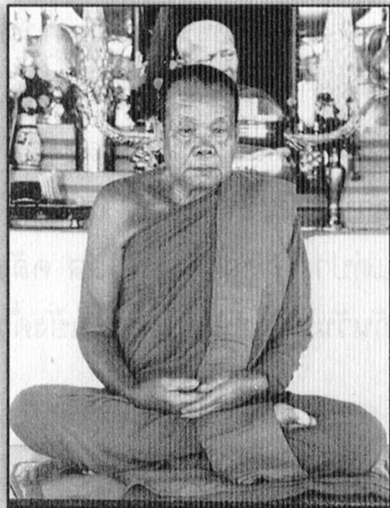
เอกนามกึ หนึ่งไม่มีสอง คือพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นแต่ละครั้งๆไม่มีสองเป็นคู่แข่งเลย นี่ข้อหนึ่ง

เอกนามกึ พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้านี้ไม่มีสอง ทรงทำนายว่าอะไรแล้วเป็นอย่างนั้นโดยถ่ายเดียว

สาม สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกแง่ทุกมุม ไม่มีผิดเพี้ยนไปเลย นี่พระพุทธเจ้าท่านทรงธรรม **เอกนามกึ** ไว้อย่างนี้

ร้อยสันพันคมคือกิเลส พระพุทธเจ้าใส่เปรี้ยงเดียวหมอบ พากันจำเอานะ เอาละพอ พูดไปพูดมาก็สายแล้ว ให้พร

หลวงปู่ลี กุสลธโร

หลวงปู่ลีวัดถ้ำผาแดงถวายทองคำน้ำหนัก ๓ บาท เงินสด ๒๓,๑๒๐ บาท เช็ค ๑,๕๐๐ บาท สาธุนะ ธรรมลี เราเรียกแต่ธรรมลี นี่เศรษฐีธรรมองค์น้องค์หนึ่ง เราไม่ค่อยพูดละ ออกมาก็มีธรรมลีนี้ออกออกปากมาหลายปีแล้วนะ ธรรมลีนี่เศรษฐีธรรมองค์หนึ่ง ใครไม่ทราบให้ทราบเสีย เศรษฐีธรรมครองสมบัติอยู่เงียบๆ ไม่มีกระโตกกระตาก เศรษฐีธรรมองค์นี้ ผ่านไปนานแล้ว อยู่กับเราห้วยทราย จิตแกหมุนติ้วๆ ตั้งแต่นู้นแล้ว จากนั้นมาก็เป็นเศรษฐีธรรมองค์น้องค์หนึ่ง ลูกศิษย์ที่บวชวันเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่น วันนั้นละบวชธรรมลี พอบวชแล้วก็ติดตามเราเลยตลอด อย่างที่ว่าไปอยู่ในป่าช้า ถ้าทราบว่าธรรมลีกลัวผีเราจะไล่เข้าไปอยู่กลางป่าช้า เราเปิดหนีเลย อันนี้เราไม่รู้ ให้แกอยู่ข้างนอก เราไปอยู่กลางป่าช้าเสีย ออกมา "โอ๊ย บุญช่วยๆ เหลือเกิน"

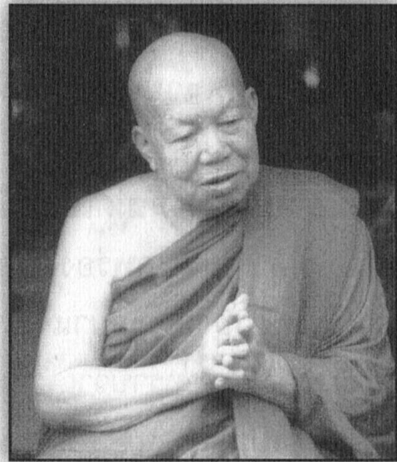
(ถวายช่วยโรงพยาบาลเครื่องมือตา ๕,๐๐๐ บาท เจ้าค่ะ) เออ เมื่อเร็วๆ นี้ทางโรงพยาบาลเขาก็มาขอเครื่อง

มือตา คือเราปวารณาไว้แล้วเครื่องมือตานี้เราจะช่วยให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเลย ไม่ให้บกพร่อง อะไรขาดเท่าไรให้เอามาให้หมด เราว่างั้น ตั้งแต่ต้นเลย เราก็ช่วยเหลือโรงพยาบาลนี้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เครื่องมือ ไม่ให้บกพร่องตลอดมา เมื่อสักอาทิตย์หนึ่งมั้งทางโรงพยาบาลเขาก็มาแจ้งให้ทราบ เขาไม่ได้มาขอแหละเขามาแจ้งให้เราทราบว่าเครื่องไม้เครื่องมือมันหลายชนิดนะรวมแล้วเป็นเงิน ๗,๒๐๐,๐๐๐ บาท เครื่องมือตาที่เขามาบอกเรา เขาไม่ได้มาขอ เพราะเราปวารณาไว้แล้ว

เขามาบอกเครื่องมือตาที่จำเป็นมีเครื่องนั้นๆ รวมแล้วเป็นเงิน ๗,๒๐๐,๐๐๐ บาท เขาบอกมาหาเรา เราก็ตอบรับเลย เอาให้เลยสั่งได้เลย คนทั้งหลายคงจะตื่นตกใจละนะ ทำไมเงินตั้งเจ็ดล้านแปดล้านยังให้เลยทันทีก็เพราะว่าคำตกลงแล้ว เราบอกเราให้เลย ความจริงเราไม่มีเงินก้อนอะไรมาให้แหละ แต่เราเคยผ่านสนามอันนี้มาแล้ว อันนั้นได้แล้ว ทีนี้เวลาได้แล้วเก็บหอมรอมริบๆ รวมกันทยอย ทางนั้นมาทางนี้ทยอยให้ ทางนั้นมาทยอยให้แล้วผ่านได้ เข้าใจไหม อันนี้เจ็ดล้านนี่ก็แบบเดียวกันเราไม่มีเงินก้อน อันนี้ตกมาระยะนั้น อันนั้นตกมาระยะนั้นจากนี้ถึงวาระสุดท้ายมันก็ต้องเป็นเวลานาน เราก็พยายามหาเงินมาได้ เข้าใจไหม นี่ต่างหากนะ

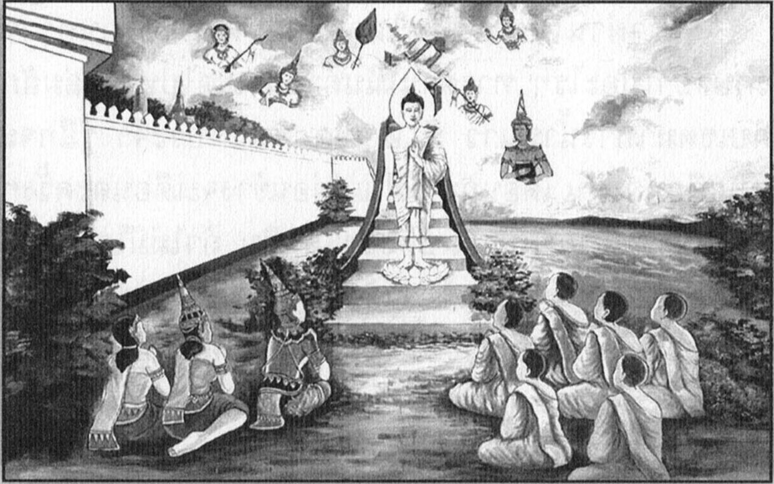

ไม่ได้มีเงินก้อนตูมให้นะ คนส่วนมากจะเข้าใจอย่างนั้น เรามันเคยผ่านเวทีนี้มาแล้ว เวทีที่ว่าเอาๆ ให้เลย แล้วค่อยทยอยให้อย่างนี้เรื่อย ๗,๒๐๐,๐๐๐ ให้ไปแล้วตกมาเมื่อไรๆ ก็จ่ายตามวาระของของที่ตกมาเป็นระยะๆๆ มันไม่ได้ตูมทีเดียวนะ คือเรามันเคยผ่านเวทีมาแล้ว มันรู้ เท่านั้นเอ้าให้เลย อันใหญ่ก็บอกให้ ทีนี้ค่อยตกมาๆ ก็ทยอย จ่ายๆ เรื่อยอย่างนี้เรื่อยมา ไม่ใช่น้อยๆ

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

ศพอาจารย์เหรียญจะมาจากกรุงเทพฯ วันที่ ๑๓ แต่จะมาเวลาใดแล้วแต่ทางนู้น สะดวกเมื่อไรเขาก็ออกเอง วันที่ ๑๓ เขาเขียนจดหมายมานิมนต์เราเป็นประธาน เราก็บอกว่าประธานนี้ประธานยังไง เพราะเรื่องเหล่านี้จะมาเมื่อไร จะรวมกันเมื่อไร มีงานเมื่อไรทางนู้นจะมาบอกอีก นิมนต์มาขอให้เป็นประธาน เราก็ทราบเอาไว้ เวลามาแล้วเขาก็จะมาบอกอีกทีหนึ่งเท่านั้นละ

โรงพยาบาลน้ำหนาวอยู่ลึกๆ เข้าไปในเขาเลย เคยไปส่งอาหารบ่อยๆ ค่อนข้างจะประจำเดือน อยู่ลึกเข้าไป ไปนี้ทางจากชุมแพตัดเข้าไป เลี้ยวเข้าไปทางขวาทางด้านทิศเหนือดูเหมือน ๒๐ กิโล แล้วขึ้นเขาๆ ตลอดเข้าไปข้างใน อันนี้เราก็เห็นใจเป็นพิเศษอยู่ เป็นแต่ว่าคนไข้ไม่ค่อยมาก เท่าไร รวมแล้ววันหนึ่งประมาณสักร้อย หรือ ๗๐-๘๐ เขาบอก ที่อื่นๆ เป็นร้อยๆ นะ สามร้อยก็มี สามร้อยกว่าก็มี เช่น อากาศอำนวย และที่เป็นย่านชุมนุมชน อันนี้มันอยู่ในเขา เราไปส่งค่อนข้างจะเดือนละหน บางทีก็เดือนกว่าบ้าง เดือนกับ ๔ วัน ๕ วันบ้าง ๙ วัน ๑๐ วันบ้างไป กับน้ำหนาว

ที่ทางผ่านไปหล่มสัก อันนี้ประจำมาตั้งแต่เราไปสร้างตึกให้โรงพยาบาลหล่มสัก

เราผ่านไปผ่านมาดูในด่าน ๒ ด่านนี้ ด่านตรวจรักษาป่าไม้อะไรๆ ทางด้านโน้นด้านนี้ เขตไปทางหล่มสักกับเขตมาทางน้ำหนาว มี ๒ เขต อันนี้ก็ประจำ รู้สึกจะเป็นเดือนละหน เดือนกว่าก็มี แต่ค่อนข้างจะเดือนละครั้งๆ นี่ก็สงสาร เขาก็รักษาสมบัติของแผ่นดิน ถ้าไม่มีใครรักษานี้แหลกหมด นั่นฟังซิน่ะ ไม่ว่าสัตว์ป่า ไม่ว่าต้นไม้ชนิดต่างๆ ที่เรียกว่าเป็นทรัพยากรของชาติ ถ้าไม่มีผู้รักษาก็แหลกหมด นั่นซิพิจารณาซิ เขารักษาในนามของชาติ เราถึงได้เห็นใจอุตส่าห์พยายามช่วยตลอดนะ

เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่อย่างนี้มันจะเป็นอีกอย่างหนึ่งนะกับเห็นคนธรรมดาต่างกันนะ เห็นเจ้าหน้าที่มันต่างกันต่างกันกับคนธรรมดา เขาก็ระมัดระวังไม่กล้าทำอย่างออกหน้าออกตา ทำก็เป็นแบบขโมยลี้ๆ ลับๆ ไปเพียงเล็กๆ น้อยๆ ไม่เปิดเผย เมื่อมีผู้เข้มงวดกวดขันมีคนรักษาอยู่นั้น ถ้าไม่มีนั้นก็แหลก ในป่าในภูเขาเมืองไทยเรานี้จะไม่มีอะไรเหลือเลยนะสมบัติของชาติ ให้เป็นเครื่องประดับชาติไทยของเรา คือ ภูเขากับต้นไม้ชุ่มเย็นนี้ จะมีแต่ภูเขาโล้นๆ นี่ก็เพราะมีเจ้าหน้าที่รักษาอยู่เป็นแห่งๆ เราคิดไปหมดเหล่านี้นะนอกจากไม่มาพูด เมื่อมันสัมผัสเราก็พูดออกมา เรื่องความรู้มันรู้อยู่นี่จะว่าไง

นี่เราก็เอาไปส่งให้เป็นประจำ ๒ ด่านนี้เป็นประจำมาตั้งแต่โน้นละ ตั้งแต่เราผ่านไปผ่านมาไปดูเขาสร้างตึกโรงพยาบาลหล่มสัก ตอนที่เราไปนั้นก็ยังไม่ได้ส่งอะไรนักผ่านไปผ่านมา เป็นแต่เพียงว่าให้คนรถซื้อของเขา ซื้อแบบนั้นแหละ คือซื้อได้อย่างมากก็เอาสักชิ้นหนึ่ง ให้เขาเป็นร้อยๆ ไปเลย ผ่านไปผ่านมาสังเกตตลอดจะว่าไง อ้อ นี่ลำบากลำบนเอามากมาย อยู่ในเขาในป่า จะไปที่ไหนก็ไปไม่ได้หน้าที่บังคับ จะไปเหมือนคนทั่วๆ ไปก็ไม่ได้ คิด...เราหลังจากนั้นมาทีนี้ก็สงเคราะห์เลย เป็นประจำมาตั้งแต่โน้นจนกระทั่งบัดนี้

ธรรมดาเขาไม่รู้เรานะ เขามารู้เราตอนเราออกสนามขึ้นเวที เขาดูโทรทัศน์ โอ๊ย หลวงตาองค์นี้เอง มาส่งของตั้งแต่เมื่อไรๆ ก็เราก็ไม่เคยพูดกับใคร ลงรถก็ไม่ค่อยลงเสียด้วย เพราะไปให้ด้วยความเมตตา ให้คนขนของลงรถๆ เสร็จแล้วก็ผ่าน ไปด่านนั้นเสร็จแล้วก็ย้อนกลับ หรือเราจะไปหล่มสักเราก็ไปเลย เขาก็ไม่รู้เรา เพราะเราไม่เคยสนใจว่าชื่อว่าเสียงอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่เคยสนใจเขาจึงไม่รู้ เขามารู้เอาตอนนี้ละ ตอนออกสนามขึ้นเวที ดูโทรทัศน์ล่ะซี เขาเลยว่า โอ๊ย หลวงตาองค์นี้เองไม่ใช่ใคร ก็อย่างนั้นละ

ก็เราไม่มีอะไรกับใครเลยนี่ สามแดนโลกธาตุเราพูดจริงๆ เราไม่มีอะไรกับใคร เพราะฉะนั้นเราถึงพูดได้เต็มอรรถเต็มธรรมทุกอย่าง ที่เราพูดเหล่านี้เป็นธรรมทั้งนั้นนะ ที่เราพูดออกไปเหล่านี้จะนอกบัญชีในบัญชีดังโลกถังขยะมันปักปันเขตแดนเอาไว้ สมมุติอย่างนั้นสมมุติอย่างนี้ มีแต่กิเลสหลอกสัตวโลกให้หลงตาม ธรรมไม่หลอก ใส่ปั๊วะเข้าไปๆ เลย เขาว่าหลวงตาองค์นี้เดี๋ยวเทศน์อย่างนี้ เดี๋ยวเทศน์อย่างนี้ พวกบ้ามันอยู่ในถังขยะ มันไม่เห็นโทษของถังขยะบ้าง ธรรมะเป็นน้ำสะอาดมาชะล้างหัวมัน มันตื่นบ้าอะไรอยากว่างั้น

นี่ละพุทธศาสนาของเรา เมื่อมีผู้ปฏิบัติตามผลจะสม่ำเสมอมาเรื่อย เช่นเดียวกับกิเลสที่ผลสม่ำเสมอและ

รุนแรงเป็นระยะๆ กันไป ที่จะอ่อนมีน้อยมากนะกิเลส ธรรมะนี่มีมากเรื่องอ่อน อ่อนแทบไม่ปรากฏเลย เพราะไม่มีใครรื้อฟื้นขึ้นมาปฏิบัติ ขนตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนจากบาปจากกรรมที่ตนสร้างเองมาเผาตัวเอง อันนี้มีเต็มเกลื่อนโลกธาตุ ฝั่งแห่งธรรมนี้มีน้อยมาก บางทีก็เป็นฝั่งอยู่เฉยๆ ไม่มีใครมาเกี่ยวข้อง โดดลงนรกอเวจีๆ ตามฝั่งของกิเลสไปหมดเลย ถ้าพูดเป็นฝั่ง คือความเสมอภาคเสมอกันมาตลอด ฝั่งธรรมก็ให้ผลเสมอภาค ทางโลกทางกิเลสก็ให้ผลเสมอภาค ไม่มีคำว่าลดหย่อนผ่อนผันแล้วแต่มีผู้ทำมากน้อยเพียงไร ผลจะปรากฏอย่างนั้นตลอดมาและตลอดไป

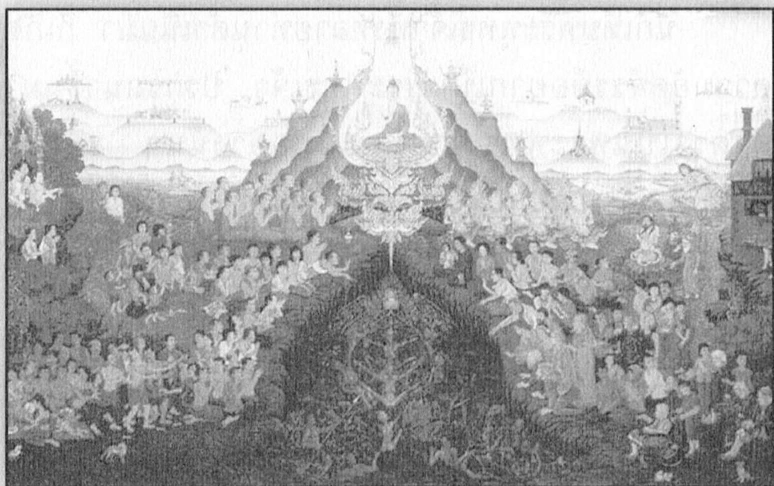
พุทธศาสนาของเรามีผู้ปฏิบัติ ทีแรกพระพุทธเจ้าทรงค้นพบพระองค์แรก ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นสยัมภู คำว่าสยัมภูคือทรงขวนขวายเอง ไม่ไปศึกษาปรารภกับใคร เช่นอย่างไปศึกษากับฤาษีดาบสก็ไม่ใช่ทางเป็นพระพุทธเจ้า พระองค์ก็หลบหนีๆ ไปเรื่อย เวลาเป็นทางจริงๆ ก็ทางของพระองค์เอง จึงเรียกว่าสยัมภู ทรงแสวงหาเอง ไปศึกษาจากใครๆ ก็ไม่ใช่ทางๆ ก็ปล่อย ปล่อยไปเรื่อย เวลาจะใช่ทางก็ทางพระองค์ทรงบำเพ็ญเอง ได้ตรัสรู้ขึ้นมา นี่เรียกว่าสยัมภูในทางเหตุ คือทรงขวนขวายเอง ไม่ต้องไปเอาความรู้วิชามาจากคณะหรือครูบาอาจารย์ลัทธิใดศาสนาใด

เป็นขึ้นจากพระพุทธเจ้าล้วนๆ พอปรากฏเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมานี้เรียกว่า สยัมภู ทรงรู้เองเห็นเองจากการขวนขวายเอง จึงเรียกว่าสยัมภู

นั่นละพี่น้องทั้งหลายฟังซิ ทรงปรารถนาความเป็นพระพุทธเจ้ามานี้ โอ๊ย กระเสือกกระสนกระวนกระวาย ไม่มีใครจะทุกข์มากยิ่งกว่าโพธิสัตว์นะ พระโพธิสัตว์นี้แบกโลกมาตลอด สร้างบารมีก็แบกบริษัทบริวาร สละเป็นสละตายเพื่อบริษัทบริวารมาตลอด ตั้งแต่ทรงบำเพ็ญบารมีอยู่บริษัทบริวารมีมากตลอดมา นี่ก็ช่วยบริษัทบริวารทุกสิ่งทุกอย่างช่วยมา ไม่เห็นแก่พระองค์เลย ตั้งหน้าจะเป็นพระพุทธเจ้า ปรารถนา ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ทราบแล้วว่านี้คือทางของศาสดา

ก็เหมือนอย่างทางถนนใหญ่เรานี่เห็นไหมล่ะ ทางผู้คนสัญจรไปมา ทางเป็ดทางไก่ทางหมูทางหมา ทางกระจ้อนกระแตเขาไม่มีทาง เขาไปของเขาได้สบายๆ ไปแต่ลำพังตัวเขา แต่ทางที่จะเอาประชาชนคนหมู่มากไปเดินนี่ เห็นไหมถนนใหญ่ ทำเลนหนึ่งเลนไม่เสร็จ สองเลนสามเลนเข้าไป เห็นไหมล่ะ นี่ทำยากไหม ทางหมูทางเป็ดทางไก่ก็ไม่ได้ยาก ทางผู้คนสัญจรไปมาอย่างนี้ก็ไม่ยาก แต่ทางคนจำนวนมาก ทางหมู่ชนที่จะร่วมเดินไปด้วยกันทางสายนี้เพื่อขนหมู่ชนไปนั่นเอง ก็ต้องทำกว้างขวาง

นี่ทางของศาสดาก็ทางรื้อขนสัตว์ทั้งหลายไป ก็ต้องลำบากลำบนอย่างนั้นแหละ

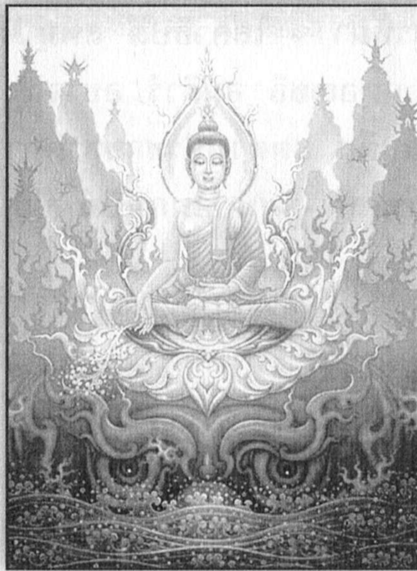
ตอนนั้นพระองค์ก็เรียกว่าเป็นความคาดหมาย เพราะพระองค์ยังไม่ได้เจอด้วยพระทัยของพระองค์เอง ก็ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เพราะเคยได้ยินได้ฟังได้พบได้เห็นมา เกิดความเชื่อความเลื่อมใส ถึงกับตั้งความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เห็นท่านเลิศท่านเลอ ด้วยความเคารพนับถือ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ไม่ว่าศาสดาองค์ใดเหล่านี้เป็นบริษัทบริวารทั้งนั้น เหมือนมนุษย์เราเป็นบริษัทบริวารของท่าน พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เปรตผีประเภทต่างๆ ที่ควรจะได้รับส่วนกุศลจากพระองค์ พระองค์ก็รื้อขนทั้งนั้น มากหรือไม่มาก

นี่ก็เห็นพระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านดำเนินมา ก็เกิดความอัศจรรย์อยากเป็นพระพุทธเจ้า ปรารถนาขึ้นมาคาดว่าเป็นพระพุทธเจ้าคงจะเป็นอย่างนั้นๆ ธรรมที่พระพุทธเจ้ามาสอน คือธรรมที่บริสุทธิ์ ธรรมที่เลิศเลอคงจะเป็นอย่างนั้นๆ ยังไม่ประจักษ์ในพระทัยเอง มีแต่คงจะหรือเห็นจะเป็นอย่างนั้นๆ ในส่วนที่ลี้ลับคือธรรมแท้คาดทั้งนั้นแหละ ทีนี้พอมาเดือนหกเพ็ญ ตรัสรู้ปึ๋งขึ้นมาเท่านั้น นั่นธรรมแท้แล้วที่นี่ เจอแล้ว เจอประจักษ์พระทัยแล้ว

นั่นละเห็นไหม ตั้งความปรารถนามากี่อสงไขยกี่กัปเวลามาเจออย่างจังๆ ด้วยพระทัยเองนี้ แทนที่จะว่า เอ้อที่นี่สมใจแล้ว เราได้เป็นศาสดาแล้ว จะรื้อขนสัตว์ขึ้นให้หมดเลย แทนที่จะเป็นอย่างนั้นกลับท้อพระทัย เห็นไหมล่ะนั่นละธรรมที่เลิศเลอ ขนาดไหน ทั้งๆ ที่ปรารถนาจะเอาธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอนสัตว์ เมื่อทรงรู้ทรงเห็นแล้ว พอไปรู้เห็นจริงๆ แล้ว เลยกลับท้อพระทัย

คือธรรมประเภทนั้นถ้าพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็คือว่า ไม่ควรแก่สัตวโลกที่อยู่ในส้วมในถานในนรกอเวจีอยู่นี้ทุกภพทุกชาติ เกลื่อนกันอยู่ในสามแดนโลกธาตุนี้อย่างน้อยพูดย่อมๆ ว่าถังขยะนะ แต่กระจายถังขยะออกไปนี้ ถังขยะนี้มีทุกประเภทบรรจุอยู่ในถังขยะๆ แต่ละถังๆ แล้วมันเต็มไปด้วยมูตรด้วยคูถ เต็มไปด้วยความทุกข์

ความเดือดร้อน เกลื่อนอยู่ในโลกธาตุนี้ กับธรรมชาติที่หาความทุกข์ทั้งหลายเหล่านี้ไม่มีเลยเท่าเม็ดหินเม็ดทราย ต่างกันอย่างไรบ้างพิจารณาซิ นั่นละถึงได้ท้อพระทัย โถ เป็นอย่างนี้จะสอนได้ยังไง คือธรรมนี้ก็เลิศขนาดนี้ ไม่ควรแก่การที่จะนำมาสั่งสอนสัตว์ที่อยู่ในมูตรในคูถ อันนี้เลย นั่นเห็นไหมล่ะ

เวลาเจอเข้าแล้วต่างกันยังไงบ้าง ธรรมแท้ที่ทรงพบเห็นด้วยพระองค์เอง กับที่คาดคะเน แล้วมาเจออย่างจังๆ กับมาเทียบกับสิ่งทั้งหลายในสามแดนโลกธาตุนี้ เข้ากันไม่ได้ จึงท้อพระทัยจะไม่สั่งสอนสัตว์ นี่ก็มีท้าวมหาพรหมลงมาอาราธนาให้ทรงสั่งสอนสัตวโลก อย่างที่ว่า

พฺรหฺมา จ โลกาธิปตี สหมฺปติ
กตฺอญฺชลี อนฺธิวรํ อยาจถ
สนฺตีธ สตฺตาปฺปรชกฺขชาติกา
เทเสตุ ธมฺมํ อนุกมฺปิมํ ปชํ

คือขอพระองค์ทรงเมตตาแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลาย ท้าวมหาพรหมมาอาราธนาให้ทรงพระเมตตาสั่งสอนสัตว์ทั้งหลาย ผู้มีมลทินเบาบางยังมีอยู่ ไม่ใช่จะมืดหนาสาโหดไปเสียอย่างเดียว ผู้ที่มีมลทินที่จะพอฉุดพอลากได้ยังมีอยู่ พร้อมกับพระองค์ทรงเล็งญาณดูสัตวโลก มันมืดแปดทิศแปดด้าน มองไปที่ไหนมีแต่มืดตื้อๆ จึงได้ทรงพิจารณาว่ามันจะมืดตื้อทุกสิ่งทุกอย่างเสียจริงๆ เหรอ จึงได้ทรงเล็งความมืดตื้อมันก็มีแพรวพราวๆ แทรกอยู่ในนั้นแสงสว่างแร่ธาตุที่เป็นสารประโยชน์ คือบุคคลที่มีอุปนิสัยปัจจัยควรแก่อรรถแก่ธรรม ยังแทรกอยู่ในโลกมืดตื้อๆ นี้เป็นแห่งๆ ไป ไม่ใช่จะมืดตื้อเสียทีเดียว ทรงเล็งญาณดู แล้วก็เข้ากันได้กับท้าวมหาพรหมมาอาราธนา จึงทรงปลงพระทัยสั่งสอนสัตวโลกมา

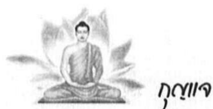
นี่เราเทียบถึงเรื่องธรรมนะ ฟังซิ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า และธรรมอันเลิศนั้นมากี่กัปกี่กัลป์ เวลามาเจอเข้าแล้วทรงท้อพระทัย ประหนึ่งว่ามันสุดวิสัย ธรรมชาตินั้นกับอันนี้เข้ากันไม่ได้เลย แต่สิ่งที่แทรกอยู่ในธรรมชาตินี้

ที่เข้ากันได้ยังมี มีน้อยมากๆ นอกนั้นมีแต่ธรรมชาติที่ยกไม่ขึ้นๆ ทั้งนั้น นี่ละฟังซิธรรม เลิศขนาดไหน ศาสดาทุกองค์เป็นอย่างนี้ด้วยกัน ทรงธรรมประเภทนี้ด้วยกัน ทรงเล็งญาณดูสัตว์ สั่งสอนสัตวโลกก็อย่างเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าศาสดามีอำนาจวาสนามากน้อยต่างกัน ในการขนสัตวโลกขึ้นจากวัฏวนนี้ ได้จำนวนมากน้อยต่างกัน ท่านก็แสดงเอาไว้ นี่ละเป็นของที่เลิศเลอขนาดไหน ฟังซิกับพวกถังขยะนี่ ต่างกันขนาดนั้นนะ

นี่ละธรรมอันนี้ เมื่อมีผู้ปฏิบัติอยู่ พระองค์ทรงแสดงก็คือพาดบันไดไว้ให้เดินตามนี้ หรือเปิดทางให้ให้เดินตามนี้ เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ทางนี้ทางเดินเพื่อมรรคเพื่อผลโดยสมบูรณ์ ที่ว่า **สฺวากฺขาโต ภควตา ธมฺโม** พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ถูกต้องดีแล้ว ไม่มีผิด ให้ก้าวเดินตามนี้ ทุกข์ยากลำบากก็ให้ไปตามนี้ จะผ่านไปได้ไม่สงสัย สอนไว้แล้วทีนี้ผู้ปฏิบัติตามๆ ก็รู้เห็นตาม ยกขึ้นเบญจวัคคีย์ทั้งห้าในพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันของเรานี้

อันนี้พร้อมแล้วนี่ คอยที่จะหลุดพ้น ถ้าเป็นวัวก็รอปากคอกอยู่แล้ว คอยที่จะออกจากปากคอก เมื่อมีผู้มาเปิดคอกนี้ก็ผึงออกเลยๆ พอทรงเล็งญาณดู ขึ้นต้นก็ดาบสทั้งสองที่พระองค์ไปศึกษาธรรมกับพวกนี้อยู่ ก็ว่า โห

น่าเสียดาย ตายเสียเมื่อวานนี้ เล็งญาณดูก็ เอ้อ เบญจวัคคีย์ ทั้งห้าพร้อมแล้ว หมุนเข้ามานี้... สอน นี่ละที่แร่ธาตุต่าง ๆ ที่ฝังจมอยู่ในโลกมืดบอดมิอย่างนั้นละ แทรกๆ อยู่ในนั้น จากนั้นก็แสดงให้ฟัง

เพราะว่าธรรมอันนี้เป็นธรรมอันสำคัญมาก ในโลกนี้ไม่มีใครรู้ใครเห็นได้ พระองค์มาแสดง แม้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าที่มุ่งต่ออรรถต่อธรรมอยู่แล้วอย่างเต็มใจ ยังไม่ยอมเชื่อพระพุทธเจ้าในขั้นเริ่มแรก ยังเอาเรื่องพระองค์ทรมานพระองค์ถึงขั้นสลบไสลก็ไม่ได้ตรัสรู้นั้นมาต้านทานพระพุทธเจ้า ทีนี้เวลามาเสวยพระกระยาหารแล้วก็จะได้ตรัสรู้อะไร เป็นความปรารถนามากแล้วไปอย่างนั้น ไม่ได้คิดถึงธรรมกับสิ่งเหล่านี้มันต่างกัน การทำนั้นผิดถูกชั่วดีอะไรพวกนั้นก็ไม่ทราบ เอาอย่างนั้นมาเป็นเครื่องวัดมรรคผลทีเดียวก็ไม่ได้ซิ พระองค์จึงได้ทรงแสดงว่า

บัดนี้เราได้ตรัสรู้แล้วๆ พวกนั้นก็ไม่ยอมเชื่อ เอาสิ่งที่กล่าวเหล่านี้มาต้านทานพระพุทธเจ้า พระองค์ก็รับสั่งย้ำเข้าอีกว่า คำประเภทเหล่านี้ ที่ว่าได้ตรัสรู้แล้วๆ แต่ก่อนพวกเธอทั้งหลายติดสอยห้อยตามเรามาเป็นเวลานาน เราเคยพูดให้ฟังไหม เคยได้ยินไหม บอกไม่เคยได้ยิน ถ้าไม่เคยได้ยินก็ให้ฟังบ้างซิ นั่น ทีนี้ก็ตั้งใจจะฟังละ พระองค์ก็แสดง **เทฺวเม ภิกฺขเว** ขึ้นธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

คืออริยสัจ ๔ **ทุกฺขํ อริยสจฺจํ สมุทัย อริยสจฺยํ นิโรธ อริยสจฺจํ มคฺค อริยสจฺจํ** อยู่ในอริยสัจนี้หมด ขึ้นนี้เลยเทียว กุญแจเปิดโลกธาตุอยู่ตรงนี้ ขึ้นเรื่อยๆ เลย

แสดงละเอียดลออนะ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร จนขั้นสุดท้ายโน้น แสดงไปหมดทุกแง่ทุกมุม ให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าได้ฟังอย่างถึงใจ แล้วก็สรุปผลแห่งธรรมอันเลิศเลอมาให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าได้ฟังว่า **ญาณญฺจ ปน เม ทสฺสนํ อุทปาทิ** ญาณความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต **อกุปฺปา เม วิมุตฺติ** ความหลุดพ้นจากกองทุกข์ทั้งมวลของเราไม่มีการกำเริบแล้ว **อยมนฺติมา ชาติ** ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา **นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว**

บัดนี้ความเกิดอีกของเราไม่มีอีกแล้ว ความเกิดความตาย ความทุกข์ความทรมานมันไปด้วยกันนั่นแหละ ไม่มีอีกแล้ว

พอพระพุทธเจ้าแสดงอย่างนั้น ท่านก็แสดงอีกว่า **อิทมโวจ ภควา อตฺตมนา ปญฺจวคฺคิยา ภิกฺขู ภควโต ภาสิตํ อภินนฺทุํ อิมสฺมิญฺจ ปน เวยฺยากรณสฺมึ ภญฺญมาเน** ทีนี้เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสพระวาจาอันแจ่มแจ้งชัดเจนต่อมรรคผลนิพพาน ให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าฟังอยู่นั้น **อายสฺมโต โกณฺฑญฺญสฺส วิรชํ วีตมลํ ธมฺมจกฺขุํ อุทปาทิ** ขึ้นแล้ว เบญจวัคคีย์ทั้งห้ามีพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสำคัญ ได้รู้ได้เห็นธรรมที่ปราศจากความมัวหมอง ความสงสัยโดยประการทั้งปวง ได้รู้ขึ้นแล้วก็อุทานขึ้นว่า **ยงฺกิญฺจิ สมุทยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมนฺติ** อะไรก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น หาความแน่นอน ตายใจไม่ได้ มีแต่ธรรมที่เริ่มปรากฏเวลานี้เท่านั้น

โสตะ กระแสพระนิพพาน คือความแน่ใจตายใจได้เข้าถึงใจพระอัญญาโกณฑัญญะแล้ว นั่นละท่านแสดงนี่วาระสุดท้าย เบญจวัคคีย์มีความรื่นเริงบันเทิงในธรรมพระพุทธเจ้า เฉพาะอย่างยิ่งพระอัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรม คือบรรลุพระโสดา นี่ออกจากธัมมจักกัปปวัตตนสูตร แสดงให้ฟัง นี่เริ่มรู้แล้วนะที่นี่ธรรมที่ทรงรู้แล้วและมาแสดงแก่สัตวโลก เบญจวัคคีย์

ทั้งห้าเป็นผู้รับธรรมนั้นในเบื้องต้น จากธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ต่อไปก็แสดงอนัตตลักขณสูตรขึ้นมา **อนิจฺจํ ทุกฺขํ อนตฺตา** ก็ล้วนแล้วแต่เรื่องอริยสัจทั้งนั้น จากนั้นก็เรื่อยๆ

นี่ละผู้ปฏิบัติตาม หรือว่าแร่ธาตุต่างๆ ที่มีแสงแพรวพราวๆ จมอยู่ในกองมูตรกองคูถ แสดงตัวขึ้นมาแล้วในที่ต่างๆ ไม่มีมากก็ตาม ก็มีอย่างนี้ให้เห็น นั่น เรื่อยไปเลย เราสรุปความเลยนี่เรียกแร่ธาตุที่เป็นสารประโยชน์มหาศาลแทรกๆ อยู่ในกองมูตรกองคูถกองถังขยะนี้ พระองค์ทรงถอนเอาอันนี้ ถอนออกๆ ถอนออกไป จากนั้นก็พาดสะพานเอาไว้ วางบันไดเอาไว้ ให้เดินไต่เต้าไปตามนี้ๆ นี้ทางเพื่อมรรคเพื่อผลล้วนๆ แหละ แม้ปรินิพพานไปแล้วทางนี้ก็ไม่ได้ทิ้ง แสดงไว้เป็นสวากขาตธรรมเรื่อยมาอยู่

นี่ละที่ว่าธรรมเลิศ ฟังซิเป็นยังไง กับพวกเราทั้งหลายสัตวโลกที่จมอยู่ในกองถังขยะ กองมูตรกองคูถ ความทุกข์ความลำบากลำบนเต็มอยู่ในวัฏจักรนี้ทั้งหมด ไม่มีในพระนิพพาน พระนิพพานผ่านหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจะเข้ากันไม่ได้เลย ที่จะมาสอนพวกจมอยู่ในมูตรในคูถให้ไปนิพพาน มันเป็นไปไม่ได้เลย ลักษณะเป็นอย่างนั้นไอ้พวกเป็นไปไม่ได้มีจำนวนมาก แต่พวกที่เป็นไปได้ยังมีอยู่ก็เลยเอาพวกนี้ พวกที่จะเป็นไปได้

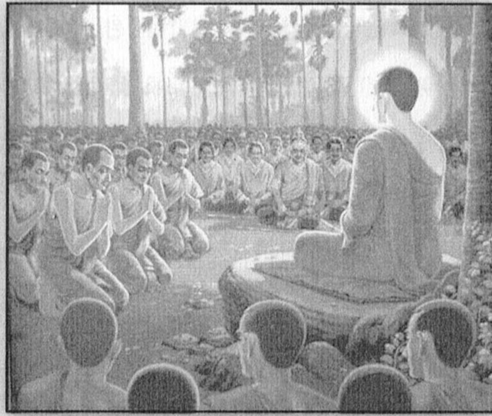

จึงว่าศาสนาพุทธของเราคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสดๆ ร้อนๆ นะ ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลามาทำลายได้เลย ท่านจึงเรียกว่า **อกาลิโก เอหิปสฺสิโก** ท่านจงน้อมจิตของท่านให้เข้ามาสู่ธรรมเหล่านี้ ธรรมอยู่ที่ใจ ท่านสอนว่าอย่างนั้น เรียกว่าธรรมเลิศ

โลกมันยิ่งนับวันนะทุกวันนี้ พูดเรื่องอรรถเรื่องธรรมนี้แหม มันขยะแขยง มันสะดุด มันตื่นทางผลลบๆ ตื่นไปทางนรกอเวจีนั่นแหละ มันไม่อยากได้ยินได้ฟังเลย นี่เห็นไหม กิเลสมันหนาเข้าๆ สิ่งที่เป็นคุณไม่ยอมรับ แต่สิ่งที่เป็นโทษมันชอบมาก เหมือนคนไข้ชอบแต่ของแสลง หยูกยาหมอแนะนำหมอจะเอามาให้ โอ๋ย ไม่อยากกิน อู๊ย นี่มันขม นี่มันเค็ม นี่มันเจ็บ อันไหนไม่เจ็บ มูตร คูถ มันไม่เจ็บ เข้าใจไหม ว่าให้มันถึงขีดซิ

อย่างนั้นละพวกคนไข้ชอบแต่ของแสลง เป็นอย่างนั้นนะ อันใดจะเป็นบาปเป็นกรรมชอบนักชอบหนา อันใดที่จะเป็นบุญเป็นคุณนี้ ไม่ชอบๆ ขยะแขยง ปัดออกๆ นี่ละมันจะไปสวรรค์ไปนิพพานได้ยังไง ก็มันปัดสวรรค์นิพพานออกจากตัวของมัน แล้วโดดลงนรก จับหางดึงกันไปเรื่อยเลย ไปไม่ทันก็คว้าหางกัน เข้าใจไหม ไอ้พวกสัตว์นรกไหลลงไปนรก พวกนี้ไปไม่ทันก็ว่า คอยหน่อยๆ ไปไม่ทันคว้าหางกันดึงหางกันยาวเหยียดพวกลงนรก หางยาวเหยียด

คือดึงคว้าเอาหางกัน ติดเกาะหางกันไปก็เอา ไปเรื่อยๆ ไปที่ไหนมองดูเห็นแต่หางยาวเหยียด มันคว้าหางกัน ดึงกันลงในนรก ที่จะคว้าดึงขึ้นไปสวรรค์นิพพานไม่ยอมไป ไม่อยากไป มันขยะแขยง

นี่โลกเวลานี้ โลกกิเลสหนา เห็นความสกปรกโสมม เห็นความเดือดร้อนวุ่นวายเป็นฟืนเป็นไฟนี้เป็นของดิบของดีไปหมดเห็นน้ำเห็นท่าที่จะชำระล้างสิ่งสกปรกทั้งหลาย เห็นอรรถเห็นธรรม เป็นของเลวของไม่มีค่าไม่มีราคาไป ในขณะเดียวกันๆ แล้วพระพุทธเจ้าจะไม่ท้อพระทัยได้ยังไง นี้ก็พูดให้ฟังชัดๆ เราก็เป็นมาแล้วนี่ นี่ละธรรมอันเดียวกัน แต่เราไม่ได้มุ่งหน้ามุ่งตาที่จะไปสั่งสอนใครก็ต่างกันเท่านี้ละ เราก็บำเพ็ญตามเรื่องของเราไป เมื่อแน่ใจในมรรคผลนิพพานว่ามีอยู่แล้วโดยสมบูรณ์ๆ ยกตัวอย่างใกล้ๆ คือ จากพ่อแม่ครูจารย์มั่นเลย

เพราะแต่ก่อนเรียนมามากน้อย มันก็แบกความสงสัยสนเท่ห์ไปตามการศึกษาเล่าเรียน เรียนชั้นไหน ชั้นบาปบุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก จนกระทั่งถึงนิพพาน ไอ้ความสงสัยนี่คืบคลานถึงกันหมดเลย ถึงนิพพานก็ไปตั้งเวทีต่อยกับนิพพาน เออ นิพพานมีหรือไม่มีน้า นั่นเห็นไหมล่ะ นี่ละการเรียน ฟังซิ มันได้สาระที่ไหน เราเอาตัวของเราพูดใครก็ต้องเป็นเหมือนกัน เรื่องภาคความจำแล้วเป็นอย่างนั้นไม่ได้เป็นความแน่นอน

เราจึงประมวลเข้ามา เวลานี้เราอยากพ้นจากทุกข์เหลือประมาณ ในหัวใจอยากพ้นมากทีเดียว แต่เรายังสงสัยว่ามรรคผลนิพพานจะยังมีอยู่หรือไม่นา เมื่อปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถแล้ว มรรคผลนิพพานซึ่งเป็นผลต้อนรับนั้นไม่มีอยู่แล้ว ก็เสียประโยชน์ เสียกำลังวังชาเปล่าๆ นี่ถ้าหากว่ามีครูบาอาจารย์องค์ใด หรือท่านผู้ใดก็ตาม มาชี้แจงแสดงให้เราฟังด้วยความเป็นที่แน่ใจว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่ เราจะมอบกายถวายตัวต่อครูบาอาจารย์ องค์นั้นแล้วทีนี้เอาเลย ตายก็ตายเลยถ้าลงเชื่อแน่ว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่ ยังไงก็จะเอาให้ถึงก็ถึงได้ไปหาหลวงปู่มั่นล่ะซี

ท่านก็เอาเรดาร์จับไว้แล้ว พอไปถึง หือ ท่านมาหามรรคผลนิพพานเหรอ เราลืมเมื่อไรวะ ขึ้นเปรี้ยงเลยนะ

หือ ท่านมาหามรรคผลนิพพานเหรอ ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ดินฟ้าอากาศทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส ตัวกิเลสจริงๆ ตัวมรรคผลนิพพานจริงๆ อยู่ที่ใจ ให้ท่านชำระใจของท่านให้ดีนะ นี่ละบ่อเกิดแห่งมรรคผลนิพพานจะอยู่ที่นี่ บ่อเกิดของกิเลสก็อยู่ที่นี่ เอา ชำระสิ่งมัวหมองสกปรกโสมมทั้งหลายออก ให้จิตใจได้สง่างามขึ้นมาโดยลำดับ มรรคผลนิพพานจะเกิดขึ้นในจิตดวงนี้ๆ เอาใหญ่ เปรี้ยงๆ เลย เราลืมเมื่อไร

นี่ละท่านลบความสงสัยของเราที่สงสัยมรรคผลนิพพานจนกระทั่งหายเงียบ ทั้งๆ ที่เราเป็นปุถุชนนะกิเลสมีอยู่ แต่เรื่องความสงสัยมรรคผลนิพพานนี้ขาดสะบั้นไปหมดแล้ว มีแต่จะเอาเท่านั้นๆ นั่นละเรื่องราวเป็นอย่างนั้น เราก็ไม่เคยจะไปหาสั่งสอนใครนะ เราจะมุ่งเราให้หลุดพ้นจากทุกข์ในชาตินี้ ยังไงจะไม่กลับมาเกิดอีก เมื่อแน่ใจแล้วว่ามรรคผลนิพพานมี ต้องเอาตายเข้าว่าเท่านั้น กับหนึ่งต้องได้ สองต้องตาย เพราะฉะนั้นความเพียรมันถึงหนักสำหรับเราเอง หนักจริงๆ แล้วเวลาปฏิบัติไปเต็มกำลังความสามารถ ตั้งแต่ขั้นตะเกียกตะกาย จนกระทั่งถึงขั้นที่ว่าฟ้าดินถล่ม พอถึงขั้นฟ้าดินถล่มแล้วนั้น ที่เราคาดมรรคผลนิพพานคาดยังไงๆ มันก็เป็นไปตามหัวใจ มันก็

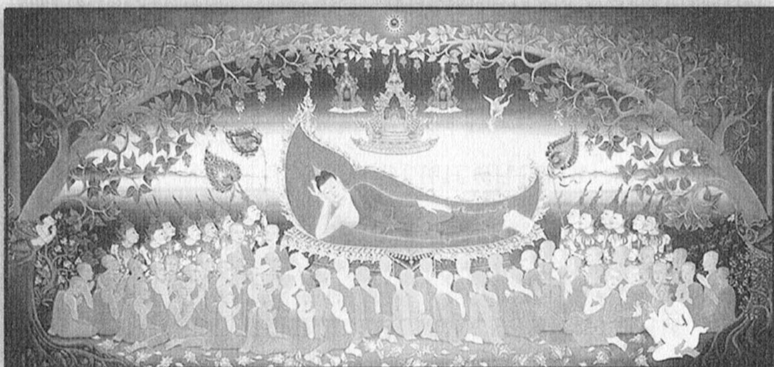

ด้นก็เดาไปเหมือนเราเรียนมานั่นแหละ แต่พอเวลาไปเจอกันอย่างจังๆ นั่นซิ ที่ว่าฟ้าดินถล่ม บอกจนสถานที่เวล่ำเวลาให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เอามาโกหกกันหาอะไร

พอมันผางขึ้นมาเท่านั้น โหย อุทานไม่ทราบออกมาจากไหน โถๆ ขึ้นเลย นั่นเห็นไหม นั่นละหลักธรรมชาติความจริงที่เรามุ่งต่อธรรมนั้น แต่เราคาดเราด้นเดา มันไม่ได้ตรงกับความจริงที่เป็นอยู่ แต่เวลาความจริง คือใจกับธรรมเป็นความจริงเข้าถึงกันปึ๋งเท่านั้น ไม่ต้องถามใครโห อย่างนี้เหรอมรรคผลนิพพาน จากนั้นก็อ่อนไปหมดเลยโถ ขนาดนี้ ไม่เคยคาดเคยคิดเคยด้นเคยเดาอะไรเลยแล้วทำไมจึงมาเจอเข้าอย่างจังๆ เป็นอย่างนี้แล้ว แล้วเทียบนอกจากนี้ไปมันทำให้เกิดความอ่อนใจท้อใจ จะไปสอนให้ใครได้อย่างนี้ ไปว่าที่ตรงไหนเขาก็จะหาว่าบ้า

นั่นน่ะฟังซิมันขึ้นทีแรกนะ เอามาเทียบกันกับธรรมชาติที่กระจ่างครอบโลกธาตุนี่ แล้วกับมืดดำเต็มโลกธาตุนี้อีกเหมือนกันนะ อันนั้นธรรมครอบโลกธาตุ อันนี้มืดดำเต็มโลกธาตุ เอาธรรมครอบโลกธาตุมาดูโลกธาตุที่มืดดำนี้มันท้อใจ หือ จะสอนไปไหนพูดที่ไหนเขาจะหาว่าบ้ากันทั้งนั้นละ ธรรมประเภทนี้ไม่ควรแก่ใครๆ ทั้งนั้นแล้วสุดท้ายก็ เฮ้อ จะทำยังไง พูดไปก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเขาก็จะหาว่าบ้า เราอยู่ไปกินไปวันหนึ่งเท่านั้น พอถึงกาล

แล้วก็ไปเสียเท่านั้นแหละ นั่นเห็นไหม เคยคาดเคยคิดไว้เมื่อไร เวลาอันนั้นกระจ่างขึ้นมาแล้วความคิดท้อใจขึ้นมา

เราก็เกิดมาในภพชาติที่ธรรมเหล่านั้นท้อใจมานานเท่าไร กี่กัปกี่กัลป์เราไม่เห็นรู้ตัวเลย เราเข็ดเราหลาบที่ไหน เราเกิดมากี่กัปกี่กัลป์เหมือนสัตวโลกทั่วๆ ไป เราไม่เห็นมีความเข็ดหลาบ แต่ธรรมอันนี้จ้าขึ้นมาในใจ ทำไมความเข็ดหลาบในการเกิดการตายสิ่งทั้งหลายเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ท้อใจไปเสียหมดล่ะ ฟังซิน่ะ มันต่างกันไหมล่ะ นี่ละเหตุที่จะทำให้เกิดความท้อใจ อยู่ไปวันหนึ่งๆ เท่านั้นพอ ไปสอนใครเขาจะหาว่าบ้ากันทั้งโลก ธรรมชาติอันนี้กับโลกมันเข้ากันไม่ได้เลยว่างั้นเลย

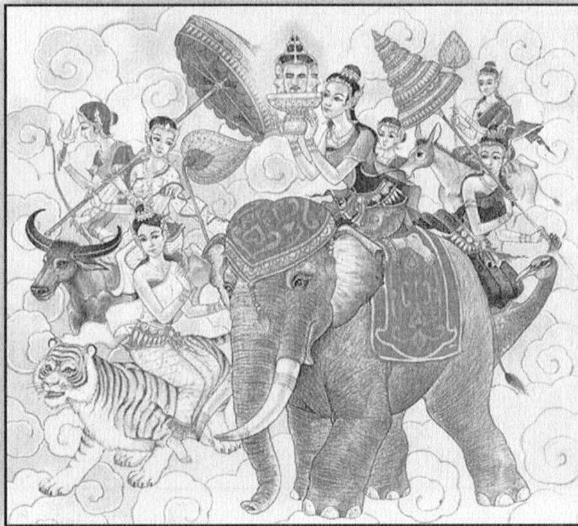
จากนั้นมันก็มีวกเวียนนะ การคิดมันไม่ถอยแหละ ที่ว่าท้อใจก็ท้อ ธรรมอย่างนี้รู้ได้ยังไง ใครจะรู้ได้ยังไงรู้ขนาดนี้ แล้วไม่มีใครรู้ได้อะไรๆ มันก็วกเข้ามาหาตัวเอง

อีกนะ ถ้าว่าธรรมเหล่านี้เลิศเลอเกินโลกเกินสงสาร ไม่มีใครจะรู้ได้เห็นได้ เราเป็นเทวดามาจากไหนทำไมถึงรู้ได้ นั่นเห็นไหมมันย้อนลูกศรกัน เราเป็นเทวดามาจากไหน เราทำไมรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด เหตุใดก็คือหมายปฏิปทาเครื่องดำเนินมา เรารู้ได้เพราะเหตุใด อันนี้ก็พิจารณา อ๋อ เราก็ไม่ใช่เทวบุตรเทวดามาจากไหนก็ยังรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด รู้ได้เพราะการปฏิบัตินี้ละ รู้ได้เพราะเหตุใด

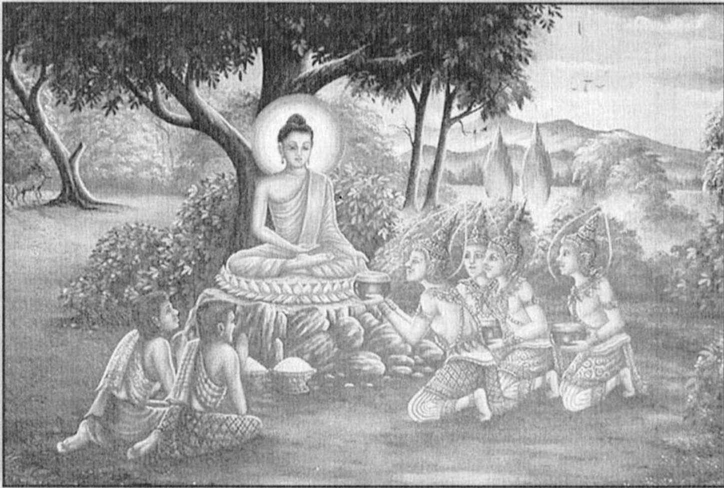
คือทางเดิน สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว นี่คือทางเดินเข้ามา เราก็เดินเข้ามานี้มาถึงที่นี่ แล้วจะปฏิเสธว่าใครรู้ไม่ได้ได้ยังไง ก็เมื่อมีผู้ปฏิบัติอยู่ มีผู้ก้าวเดินเข้ามาอยู่ ต้องถึงได้รู้ได้เห็นได้ อ๋อ อ่อนลงแล้วที่นี่ อ๋อ รู้ได้ ถึงไม่มากก็รู้ได้เพราะทางเดินมี ทางก้าวเดินเข้ามานี้มี จึงเป็นอันว่าปลงใจลงได้ที่นี่ เอ้า ควรสอนก็สอนไป แต่ไม่ได้ตั้งหน้าว่าจะสอนอย่างนั้น จะสอนอย่างนี้ ควรตีให้ตี ควรฟาดฟาดไปเลย ก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น ควรจับหางมันดึงไว้ก็จะดึง ถ้าจับหางมันไม่อยู่ ควรจะตีมันฟาดลงกองมูตรกองคูถเสียก็ตีไปเลย ก็ไม่ได้ตั้งใจเอาไว้ แต่ก็ได้สอนอย่างนี้ละ เข้าใจไหมล่ะ ทั้งจับหางทั้งจับหูดึงอยู่นี่ ไม่ทราบว่าดึงไปทางไหน

นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้นละ พี่น้องทั้งหลายทราบหนา เกิดมามีวาสนานะ ไม่มีวาสนาจะไม่มีความเคารพ

เลื่อมใส ไม่มีความเชื่อในอรรถในธรรมในบาปในบุญเลย ตายจมเปล่าๆ นะ ไอ้ความไม่เชื่อนั้นละคือกิเลสตัวมืดบอดที่สุดจะลากเราลงนรก ให้สร้างความชั่วหนักเข้าไปๆ จมลงไปเรื่อยๆ นะ เรามีวาสนา มีความเคารพความเชื่อความเลื่อมใสได้บำเพ็ญตน จะหนักเบามากน้อยก็ตามเถอะความดีทั้งนั้น ไม่ได้เป็นความเสียหายใดเลย เอาตรงนี้นะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อนละนะ

ถาม-ตอบ

ถาม เมื่อเทอมที่แล้วให้ลูกศิษย์รายงานเรื่องไตรภูมิพระร่วง เวลาเขารายงานเขาไม่รู้เรื่อง เขาอ่านมายังไงเขาก็รายงานอย่างนั้น พอตอนข้าน้อยสรุป ข้าน้อยก็ไม่รู้เรื่องก็สรุปไป อยากจะกราบเรียนถามหลวงตาว่า เวลาที่จะไปอธิบายให้เด็กฟังเรื่อง กามภพ รูปภพ อรูปภพ เราจะพูดสั้นๆ ย่อๆ ให้เด็กพอเข้าใจ กามภพก็พอจะเข้าใจ ที่จิตยังข้องอยู่กับกาม กินถึงไหนคะ สัตว์ มนุษย์ เทวดา แล้วพอรูปภพมันแค่ไหน แล้วอรูปภพมันแค่ไหน ย่อๆ ค่ะหลวงตาจะได้จำไปอธิบายให้เด็กฟัง

หลวงตา โอ๊ย อย่าให้อธิบายเถอะนะ จะว่ามันเกินภูมิแก่การศึกษาของเด็กอยู่ก็ไม่ผิดนะ แล้วมันเกินภูมิของอาจารย์

(เสียงหัวเราะ) เอาเบาๆ เท่านั้นพอ หยุดแล้ว เดี๋ยวมันจะหงายไม่รู้ตัว เพราะฉะนั้นจึงรั้งเอาไว้ เอาละพอ

ถาม สรุปอย่างนี้ได้ไหมคะว่า ภพทั้งสามนี้เป็นเรื่องของจิตที่ว่ายังข้องอยู่ในจุดไหน ส่วนรายละเอียด..

หลวงตา กามภพนี่หมายถึงว่า เป็นภพที่เปิดเผยด้วยกามกิเลส อันนั้นก็มีกิเลสเหมือนกันแต่ไม่เปิดเผย ท่านก็ว่ารูปภพ อรูปภพ ไปอย่างนั้นนะ เข้าใจไหม มันมีเหมือนกันแต่ละเอียดกว่ากัน หรือไม่เปิดเผยเหมือนกามภพ เอาแค่นี้ละไม่เอามาก พรหมโลกมานี้มีกามทั้งนั้นว่างี้เลย เว้นแต่พรหมโลก ๕ ชั้น คือ อวิหา อตัปปา สุทัสสา สุทัสสี อกนิษฐา นี้เป็นขั้นที่อยู่ของผู้ขาดจากกามไปแล้ว ๕ ชั้นนี้ไม่มีกาม อันนี้ไม่คืน พวกนี้จะหมุนขึ้นเรื่อยๆ พื้นฐานแรกของผู้ละกามได้ไปอยู่ อวิหา ถ้าสมมุติว่าตายก็ขั้นนี้ ขั้นพอละจากกามอันเป็นหลักใหญ่มันได้ไม่ใช่ว่าหมดโดยสิ้นเชิงนะโอ๊ย อันนี้มันพูดยากนะ มันเป็นในจิตถึงชัด มาพูดมาแจงอย่างนี้ดีไม่ดีทำคนให้สงสัยไปด้วยนะ ทั้งๆ ที่เจ้าของประจักษ์อยู่อย่างนั้น คำว่ากามจะขาดสะบั้นไปทีเดียวไม่ถูกเราจับได้แต่เพียงว่าไม่ถูก แต่ไม่ถูกเพราะเหตุใด เราอยากถามอีกว่า โคตรพ่อโคตรแม่มึงเคยภาวนาละกามไหม มึงคนหนึ่งได้ ๕ เมีย ๕ ผัวมึงยังจะมาถามกูอยู่เหรอ จะว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม มันละเอียดเข้าไป เข้าใจไหม ตัวใหญ่มันตาย

หมดแล้ว เรื่องยิบๆ แย็บๆ มันยังมี นั่นละที่ว่าอวิหา อยู่ในขั้นทีแรกนี้ อตัปปา ชำระอันนี้ละเอียดลงไป เพราะฉะนั้นพระอนาคามีจึงต้องไปเรียงลำดับเป็น ๕ ชั้น เพราะสิ่งที่เรียกว่าบริษัทบริวารเล็กๆ น้อยๆ นี้ ไม่ถึงกับจะต้องทำให้จิตกำเริบแหละ แต่มันไม่หมดก็บอกไม่หมด ใช่ไหม นี่ละมันจะค่อยหมดไปๆ ละเอียดไป เป็นอัตโนมัติของการชำระจิตขั้นนี้ตั้งแต่ได้ขั้นกามราคะนี้แล้วจิตนี้จะเป็นอัตโนมัติชำระของมันอันนี้เองเป็นอัตโนมัติเรื่อยๆ พุ่งถึงเลย พอถึงอกนิษฐาแล้วก็หมดโดยสิ้นเชิง เรียกว่าราคะประเภทไหนก็ไม่มี ผึงเลย นี่ละเรียกว่าพรหมโลก ๕ ชั้นไม่คืน นอกนั้นยังคืน เข้าใจไหมที่พูดนี่ นอกนั้นคืน จะอยู่กี่หมื่นปีก็ตามหมายถึงปีทิพย์ๆ ยังไม่พ้นที่จะกลับคืน แต่อันนี้ไม่คืนก้าวหน้าเรื่อยเลย พอเข้าใจแล้วไม่ใช่เหรอ

เรื่องที่ว่ากามกิเลสนี้ ผู้ปฏิบัติจะรู้เองในตัวเอง ที่จะพูดสุ่มสี่สุ่มห้านั้นไม่ได้ ให้พูดคนทั้งดุ้นฟังแล้วยิ่งแล้วใหญ่ พูดไปหาอะไร ถ้าผู้จับเงื่อนได้ปั๊บ พออธิบายปั๊บเข้าใจทันที วิ่งตามเหมือนไฟได้เชื้อ ไหม้ลุกลามไปเรื่อยๆ นี่ละที่ว่ากามกิเลส พอหลักใหญ่มันขาดลงไปปั๊บ ทีนี้เล็กน้อยนั้นก็เหมือนไฟได้เชื้อ เป็นอัตโนมัติ มันชำระของมันไปเองๆ เรื่อยไปหมด เอาละให้พร

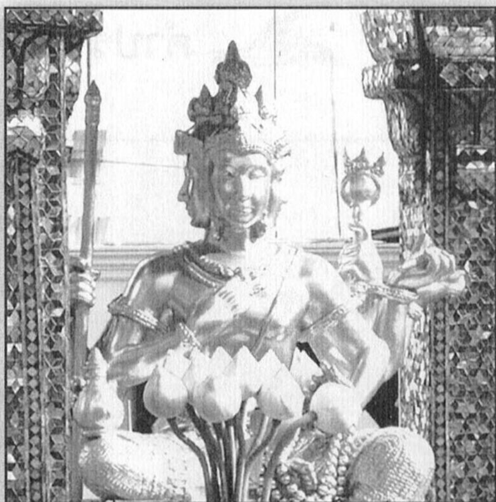
คำปรารภท้ายเล่ม

ตั้งแต่ที่ข้าพเจ้าได้เกิดเป็นตัวตนขึ้นมา ไม่คาดคิดเลยว่าจะได้พบได้เห็นเรื่องอัศจรรย์พันลึกยิ่งกว่าเรื่องใดๆ ที่ใครๆ จะคาดเดาได้ โดยในตอนที่ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือประวัติ **ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ โดยท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน** วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี จบแล้ว เกิดความเชื่อมั่นขึ้นมาอย่างแรงว่า นรก สวรรค์ พรหม นิพพาน มีจริง จิตยอมรับในเรื่องบาปบุญคุณโทษอย่างไม่สงสัย ได้แต่เสียดายว่าเกิดไม่ทันพระหลวงปู่มั่น แต่ก็ยังนับว่ามีบุญใหญ่ที่ได้มีโอกาศมาฟังธรรมจาก หลวงตา มหาบัว เทศน์ถึงองค์หลวงปู่มั่นอยู่เสมอจนราวกับว่าได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยจริงๆ

ในที่สุดก็เกิดความอัศจรรย์กับตนเองอย่างไม่คาดฝัน ในคืนหนึ่งได้ฝันเห็นบุคคลหนึ่งมีลักษณะแปลกประหลาด โดยที่ปกติคนทั่วไปจะมีแขนข้างละแขน แต่บุคคลนี้กลับมีแขนข้างละสองแขนหรืออาจจะมากกว่านั้นโดยในฝันเห็นไม่ค่อยชัด แต่ที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือในมือหนึ่งของบุคคลนี้ถือไม้มีลักษณะคล้ายไม้คทา ในขณะที่ข้าพเจ้ามองดูบุคคลนี้ด้วยความพิศวงงงงวย จู่ๆบุคคลนี้ก็ได้ปาไม้คทา ตรงมาที่ข้าพเจ้า ทำให้รู้สึกตกใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เมื่อตื่นขึ้นจากความฝัน ยังนึกไม่ออกว่าที่ฝันนี้จะตีความเป็นอย่างไรดี และบุคคลที่มีแขนแปลกประหลาดนั้นเป็นใคร ปาไม้คธาตรงมาให้ ที่ข้าพเจ้าทำไม จึงได้แต่เก็บงำความฝันนั้นไว้ในใจเสมอมา จนอยู่มาวันหนึ่ง ข้าพเจ้า

ต้องเข้ามาทำงานที่สำนักงานใหญ่ ใกล้สี่แยกราชประสงค์ จึงได้มาพบกับคำเฉลยอย่างไม่ทันตั้งตัว โดยหลังจากที่ประชุมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าได้แวะไปกราบท่านท้าวมหาพรหมที่โรงแรมเอราวัณ ในขณะที่ก้าวเข้าไปในเทวสถานนั้น มองเห็น

เทวรูปของพระพรหม พระกายเป็นสีทอง มีหน้าสี่หน้า มีมือแปดมือ ถือของต่างๆ กัน เช่น ช้อนตักไขเนยลงในไฟ หม้อน้ำหรับใสน้ำจากแม่น้ำพระคงคา คัมภีร์พระเวท เทพศาสตรา ลูกประคำ และที่ทำให้ข้าพเจ้าขนลุกไปทั้งตัว ก็คือในมือหนึ่งของท่านนั้นถือคทาอาญาสิทธิ์ เหมือนกับที่เห็นในความฝันและเป็นอันเดียวกับที่ท่านได้ปามาที่ข้าพเจ้านั่นเอง ข้าพเจ้าทรุดตัวลงกราบท่าน รำพึงในใจว่าเป็นท่านท้าวมหาพรหมนี้เองหรอกหรือที่ข้าพเจ้าได้ฝันเห็นมา แต่ก็ยังคิดไม่ออกว่าที่ท่านปาไม้คธาตรงมาให้นั้นหมายความว่าอย่างไร

คำสงสัยใดๆ ไหนจะพ้นญาณวิถีแห่งองค์พระอรหันต์ไปได้ ในตอนเย็นวันหนึ่ง ข้าพเจ้าพร้อมคณะเรือบุญปากน้ำ

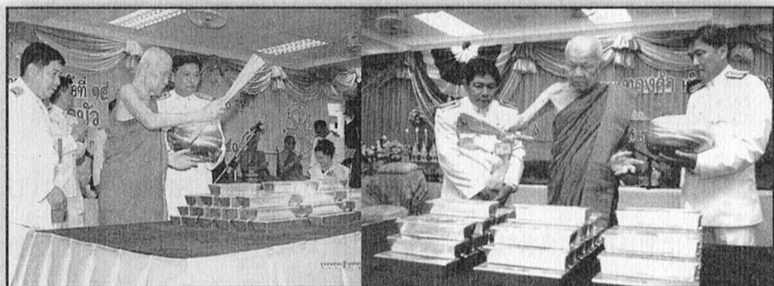

ได้อัญเชิญรูปเหมือนท้าวมหาพรหม เป็นประธานในเรือนำพาปัจจัยไทยทาน กราบถวาย **พระหลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน** หลังจากที่ท่านได้แสดงพระธรรมเทศนาโปรดคณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ พร้อมทั้งเหล่าสาธุชนผู้สนใจฝักใฝ่ในพระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ สวนแสงธรรม พุทธมณฑล สาย ๓ กรุงเทพมหานครฯ

ในวันนั้นเมื่อท่านเห็นเทวรูปประดิษฐานในเรือ ท่านถามว่าเป็นใคร จึงกราบเรียนท่านไปว่า เป็นรูปเหมือนท้าวมหาพรหม และกราบเรียนถึงความฝันที่เห็นท้าวมหาพรหมปาไม้คทาอาญาสิทธิ์มาให้ ท่านบอกว่า มา! ท่านจะแปลความฝันให้ฟัง ข้าพเจ้าดีใจอย่างสุดซึ้ง ตั้งจิตจดจ่อฟังคำท่านตีความฝันให้ ท่านบอกว่า

“ที่ท้าวมหาพรหม ปาไม้คทาอาญาสิทธิ์ มาให้นั้น เพื่อจะให้ข้าพเจ้านำ ไปเคาะที่กระเป๋าของสาธุชน ผู้ใจบุญทั้งหลาย ให้นำปัจจัยมาทำไทยทาน อันเป็นบันไดทางก้าวไปสู่แดนสวรรค์ แดนพรหม แดนนิพพานได้”

ข้าพเจ้ากราบท่านด้วยความทราบซึ้งในความเมตตาที่ท่านไขความสงสัยให้ นับแต่นั้นต่อมา จึงตั้งใจอุตสาหเพียรพยายามบอกข่าวการกุศล ให้ผู้คนมาร่วม ถวายทองคำแด่พระหลวงตา นับได้หลายกิโลกรัม เพื่อนำเข้าคลังหลวง

ค้ำจุน เศรษฐกิจของชาติ และกราบถวายปัจจัยเพื่อนำไปสงเคราะห์แก่ผู้ขัดสนยากจนตามถิ่นทุรกันดารต่างๆ ทั้งซื้อเครื่องมือแพทย์ และสร้างโรงพยาบาล ให้แก่ผู้เจ็บป่วย ผู้รอความอนุเคราะห์จากผู้ใจบุญทั้งหลาย ร่วมในโครงการช่วยชาติ ตลอดระยะเวลากว่า ๑๐ ปี ที่พระหลวงตามหาบัว ได้ดำเนินการตลอดมา

คลังหลวงคือหัวใจไทยทั้งชาติ
หนุนเงินบาทรวมทองคำอยู่ที่นี่
ฟังให้จำจำฝังใจไว้ให้ดี
สมบัตินี้เป็นของเราทุก ๆคน
จึงเรียนเชิญท่านทั้งหลายมาช่วยชาติ
สละทองคนละบาทได้กุศล
หากมีน้อยทำน้อยไม่อับจน
เพิ่มพูลผลรักชาติศาสน์กษัตริย์เอย

จึงขอผลานิสงส์ผลบุญที่คณะศิษย์ได้ดำเนินรอยตามองค์ครูบาอาจารย์ และจัดพิมพ์หนังสือแจกเป็นธรรมบรรณาการ เผยแผ่พระพุทธศาสนา ยังประโยชน์แด่สาธุชนทั้งหลาย จงมาเป็นพละปัจจัยนิสัยนำส่ง ให้เกิดปัญญาญาณ ข้ามวัฏสงสาร เข้าสู่พระนิพพานได้โดยไว หากแม้นยังไม่พ้นทุกข์ ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในชาติภพใดๆ ขอให้พบแต่ความเจริญรุ่งเรือง ความขัดสนจนใจอย่าได้มี เป็นผู้ปราศจากโรคาพยาธิ พบเห็นแต่ผู้ใจดีมีเมตตา บรรลุถึงสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

ลูกศิษย์ปากน้ำ

หนังสือเล่มนี้แจกเป็นธรรมบรรณาการ
ด้วยความปรารถนาดี

จาก ....

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรม ชนะการให้ทั้งปวง

ผู้มีจิตศรัทธาต้องการเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์หนังสือธรรม
ร่วมบริจาคได้ที่ คุณเรวดี ผลวัฒนสุข
บัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาเพลินจิต
เลขที่ 059-2-71511-1
หมายเหตุ : ท่านที่โอนเงินเข้าบัญชี กรุณาแจ้งชื่อ ที่อยู่และจำนวนเงิน
ที่หมายเลขโทรศัพท์ 08-1964-5877

รับชมและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา
ทางสถานีโทรทัศน์เสียงธรรมบ้านตาด
ช่อง LUANGTABUA ส่งสัญญาณผ่าน
ดาวเทียมไทยคม ๒ ในระบบ C-BAND
รับฟังเสียงพระธรรมเทศนาทางสถานีวิทยุ
เสียงธรรมเพื่อประชาชน
คลื่นความถี่ FM 103.25 MHz เป็นประจำทุกวัน
ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

ท้าวมหาพรหมโรงแรมเอราวัณ

เทวรูปท่านท้าวมหาพรหมมีสี่หน้าแปดมือ
ถือของต่างๆ กัน เช่น ช้อนตักไขเนยลงในไฟ
หม้อน้ำสำหรับใส่น้ำจากแม่น้ำพระคงคา
คัมภีร์พระเวท เทพศาสตรา คทาอาญาสิทธิ์
ลูกประคำ พระกายเป็นสีทอง
ประดิษฐานที่เทวสถาน
เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๔๙๙

พรหมวิหาร ๔

พรหมวิหารเป็นหลักธรรมประจำใจ
ที่จะช่วยให้เราดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างประเสริฐและบริสุทธิ์
หลักธรรมนี้ได้แก่

เมตตา ความปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับสุข

กรุณา ความปราถนาให้ผู้อื่นพ้นทุกข์

มุทิตา ความยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดี

อุเบกขา การรู้จักวางเฉย

คนที่มีพรหมวิหาร ๔ สมบูรณ์ ศีลย่อมบริสุทธิ์
คนที่มีพรหมวิหาร ๔ สมบูรณ์ ย่อมมีฌานสมาบัติ
คนที่มีพรหมวิหาร ๔ สมบูรณ์ เพราะอาศัยใจเยือกเย็น ปัญญาก็เกิด
พรหมวิหาร ๔ นี้เป็นพื้นฐานแห่งความเป็นพระอริยเจ้า

